

भारत सरकार
GOVERNMENT OF INDIA
राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

वर्ग संख्या

Class No.

पुस्तक संख्या

Book No.

रा.पु. / N.L. 38

MGIPK—II LNLC/67—3-1-68—10,000

2. Training

உ. ப. ச. ர.

வினாக்கள் - பதில்கள்
கனம் பேரவைத் தலைவர்

VAL

VAL
Alagappan Chellayan
Book

~~சென்னை~~

மதறிகி வேதவியாஸரால் ~~சென்னை~~ ~~கிழக்கு~~ ~~கிழக்கு~~

அடங்கிய ஸனக்குமார ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதரால்

ஸே துழ்ஹாதீம்மியம்.

இஃது

தீர்வம். கடலூர் காலேஜில் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதராகவும்,

இப்பொழுது சென்னை, திருவல்லிக்கேணி, வெல்லியன்

மிஷன் ஹைஸ்கூல், முதல் & தனிப்பேராதகராயுமிருக்கிற

என். வர்வாமிநாத சாவூரிரியால்

எனிய தமிழ் ஸடையில் ஸம்ஸ்கிருத புராணத்தில்
உள்ளபடி பொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்னை,

S. சுந்தரேசன் அண்டு பிரதர் கம்பெனியாரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1908.

[இதன் கிடைசு 1-0-0]

[தபாக் சார்ஜ் வேறு.]

Copy right registered

To

*M. R. Ry Bhaskaru Sethupathi. Avargal, Raja of
Ramnad, whose ancient house, the ruling lords of Selhu,
extended their support and help to all pilgrims to that holy
spot, the confluence of the two seas, and whose liberal pat-
ronage of Tamil literature is well known,*

this work is, with permission, dedicated.

By the Author.

வினாக்கள், பதிகள்

அதிகப்படி

வினாக்கள்

—

க	வேதமுகின்று.
உ	வேதுவுண்டான கிதமுப், அங்குள்ள பிரதான நீர்த்தங்களின் பெயரும்
ங	தர்மம் புஷ்கரணிக்ருச்சக்கொநீர்த்தமென்ற பெயர் வந்த சரித்திரம்.	...	16
ச	காலவசத்துருவான ராஜ்யதனுடைய வர்னாறு	38
ஞ	சக்விரநீர்த்தத்தில் அலம்புகச்சிறுமன் இளைகள் சாபவிமோசனம் அடைந்தது.	...	27
க	மங்கலாகரன் உற்பத்தி	...	37
ங	மங்கலாகரன் வளையும் தேவியட்டணவரலாறு..	...	42
அ	வேதாளவர் நீர்த்தழுவமைவில் சுதரிசனன் வே தாளமானது	...	49
ஈ	வேதாளவர் நீர்த்தத்தில் சுதரிசனன் சாப விமோசனம் பெற்றது	...	51
கௌ	பாபவிநாச நீர்த்தமகிமை	...	57
கக	சேதாநீர்த்த டினைமையில் இந்திரன் பிரம்மநாத் நி ர்த்தின கதை	...	63
கஉ	மகேச ஜலராஜன் மயகன நீர்த்தத்தில் ஸ்கானம் செய்து இராஜாவத்தைப் பெற்றது	...	69
கங	அஸிந்தவாகி நீர்த்தமகிமைமில் அகஸ்திய சகோதரன் முகதியடைந்தது.	...	74
கச	பிரமஞ்சுண்ட வரலாறுள் அதில் பிரமதேவர்சாபன் நீர்த்தமும்.	...	78
ககு	அ. நமக்குண்டவைபலத்தில் தர்மஸகராஜன், நிதி ப்பெற்று பெற்றது	...	81
ககூ	அகஸ்திய நீர்த்தவைபலத்தில் கனிவான் மனோ வைபலம் அடைந்த கதை	89
கஎ	கனிவான் மனோவைபல விமாகம் செய்தது	...	91
கஅ	இராமநீர்த்தமகிமைமில் தருமபுத்திரமறாராஜன் பெயர்செய்த பரமம் சிக்கினது	...	94
கஊ	இக பக்யன நீர்த்தமகிமைமில் பலதாயர் பிரமநாத் நி ர்த்தினந்த.	...	103
கஊ	கடாபுநீர்த்தவைபலம்.	...	105
கச	புதிஷ்டாந் இயட்சமிநீர்த்தத்தில் ஸ்கானம் பண்ணி நுகலியைப் பெற்ற கதை.	...	108

- உ.உ. அக்ஷிதீர்த்தங்கனம்பால் துஷ்பண்ணியன் பிசுர்
சத்துவம் ஒழிந்தது ... 118
- உ.ந. சூரியன் பொற்காலடைந்த சந்திர்த்தங்கனும். 121
- உ.ச. சிவதீர்த்தத்தில் ஸாரங்கர் பிரதமரத்தி சிவர்த்தி
பெற்றது. ... 134
- உ.தி. சங்கதீர்த்தத்தில் ஸாரங்கப்பண்ணி வந்தவராய
முனிவர் செய்வன்து மரந்த பாடி சிவர்த்தி
யடைந்தது. ... 129
- உ.க. யமுனா, கங்கை, கைய என்னிற தீர்த்தங்களிலே
ஸாரங்கப்பண்ணி திருநிலை ஓரானகருதி பென்றிற
இராமன் ஓரானய பெற்றது. 132
- உ.ள. நகாடி தீர்த்தத்தில் பதினாறு நூல்கள் நிகழ்ச்சி
கொண்டொன்ற, 1111 ஆர்த்தி அடைந்தது. ... 138
- உ.அ. ஸாரங்கயாரிந்த தீர்த்தத்தில் பதினாறு நூல்கள்
அப்படி நிகழ்ச்சி நீங்கி ஸாரங்கைய அடைந்த
சரித்திரம். ... 145
- உ.க. மானசதீர்த்தம் அல்லது சர்வதீர்த்த மானசம். 151
- உ.ர. தனுக்கோடி ஸாயபாயம். ... 155
- உ.க. அகவத்தாமா தனுக்கோடி யில் ஸாரங்கப்பண்ணி
ஸாரங்கராமன் தாது நீங்கினது. ... 164
- உ.உ. தனுக்கோடி யில் ஸாரங்கப்பண்ணி ததாரா துர்த்தன்
பைத்தியம் நீங்கினது. ... 171
- உ.ந. தனுக்கோடி யில் ஸாரங்கப்பண்ணி ததாரா துர்த்தன்
பிராமணன் பிசுர் துர்த்தி நோகர் நீங்கினது. ... 175
- உ.ச. நரிமுங்குளின் ஸாய தமுநகரகச்சுதி ரதரா
பாதகம் நீங்கின கதை. ... 179
- உ.தி. நரியும் குரங்கும் தனுக்கோடி யில் ஸாரங்கப்பண்ணி
ச்சாபனிமோகனமடைந்து செர்க்கப் பெற்றது. ... 184
- உ.க. தனுக்கோடி யில் ஸாரங்கரன் ஸாரங்கப்பண்ணி ஸாய
ஸர்க்கார தகதிதாது நீங்கினது. 188
- உ.ள. கந்திரண்டத்தின் மசாராயம் கூறியது. 199
- உ.அ. கந்திரண்டத்தின் ஸாரங்கப்பண்ணி மோகர்
பண்ணிவாயம் நீங்கினது. ... 208
- உ.க. கந்திர்த்தத்தில் மசாராயம் மோகனமடைந்தது 211
- உ.ர. காயத்தி ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களின் வரகாறு. 215
- உ.ச. காயத்தி ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களில் ஸாரங்கப்பண்ணி
கங்கா ஸாரங்கம் நீங்கினது. ... 219
- உ.க. கிராமோக முநிய தீர்த்தங்கைய. ... 225
- உ.ந. இராமநாதருடைய படுகை. ... 229
- உ.ச. இராமர் இராமநாதங்குடி திஷ்டை செய்த
காரகாறு. 237
- உ.தி. இராமர் அண்டாருக்குத் ததிஷ்டையாதேசஞ்

செய்தது.	263
சக அனுமதிக்கிரும் அனுமதிக்குண்டபுர் கரண	264
வரலாறு.	265
சுள இராமருக்குப் பிரமத்தி வந்த காரணம்.	267
சுள சங்கரரஜன் பிரமத்தி க்கு இவற்றிடுதல்	268
சுள சிவபிணை.	269
சுள இராமநாதர் வித்தாத்திரர்	270
சுள ஸேதுவாத வன் இராமசேதுவிலி வந்த காரணம்.	271
சுள ஸேதுவாத திறைச்செய்யும் முறையும் ஸரண நிதியும்	272
சுள ஸேது மகிமை.	273

முதலாவது

சேது மகிமை உரைத்த

அத்தியாயம்

விசேஷச் சாஸ்திரம்.

விக்கினங்களாகிற மலைகளைப் பிளக்க வல்லவராயும், விக்கினங்களுக்கெல்லாம் நாயகராயுமிருக்கிற பாண்டிமுகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளானவர் சகல பாபங்களினின்றும் நம்மை விடுவித்து, எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் காத்து இரட்சித்தருள்வாராக,

தூல்.

பூர்வகாலத்தில் அஷ்டாங்கியோகாதுஷ்டான முடையவர்களையும், பிசும ஞானிகளையும், மூழுட்சக்களையும், மமதையற்றவர்களையும், பிசுமவிசாரஞ் செய்கிற தொழிலாக வுடையவர்களையும், தர்மக்ஞரீகளையும், அருண் ஒழிந்தவர்களையும், சததியமே விரதமாகக் கொண்டவர்களையும், ஜிதேந்திரியர்களையும், கோபத்தை வென்றவர்களையும், பூததையுள்ளவர்களையும், சிறந்த பக்தியோடு விஷ்ணுவை ஆராதிக்கிறவர்களாய் மிருக்கிற மஹாத் மாக்களான சென்னகாதி ஆறுபதிமுதலிய ரீஷிகள முக்தியைக் கொடுக்கின்ற மஹா புண்ணியமான ஹமிசாரணியத்தில் தபக செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நாள் இந்த மஹாத்மாக்கள் தங்களுடைய எண்ணிறந்த சிஷ்யப்பிசு சிஷ்யர்களுடனே ஒரு சங்கங்கடி, மஹா புண்ணியமான கைதகைப் ப்பெசிக்கொண்டு, முக்தியடையும் உபாயத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு மிருந்தார்கள். இந்த சமயத்தில் மஹாவித்துவானும், பெளராணி னோத்தமரும், மஹா முனிவரும், விபாசசிஷ்யருமான சூதர் ஸாயி சாரணியத்துக்குவர, சென்னகாதி ரீஷிகளார்கள் அவருக்கு அந்த வ்யாத்தியாச மூலிகைக்கொடுத்து உபசர்த்து சத்தமான ஓராசனத்தி லிருக்கச் செய்தார்கள். அப்படியே பாசனத்தின்மேலிருந்து

அக்கொளிபோல் துவலித்துக்கொண்டிருக்கிற சூதவர்ப்பார்த்த உலகத்துக்கு உபகாரமாகிருக்கும் பொருட்டி, அதிக இரகசியமான நிலை விஷயங்களை விஞ்ஞந்தொடங்கொள்கன். ஸாரீர், தம்மார்த்த தத்துவங்களை யறிந்த ஆற்றே! சத்தியவாதிகதரான விவாசரிடந்தி விருத்த புராணங்களைக்கேட்டு, அவற்றின் அர்த்தகாரங்களை நீர் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறபடியால், சேஷத்திரங்கனிற் சிறந்த புண்ணிய சேஷத்திரமெது? தீர்த்தங்கனிற் சிறந்த புண்ணிய தீர்த்தமெது? ஜீவாத்மாக்கள் சர்ச்சார சாகரத்தைக்கடந்து எப்படி முத்தி பெறுவார்கள்? ஹரிஹரனிடத்தில் மனிதர்களுக்கெப்படி பக்தியுண்டாம்? காவிகவாசிகமானகைக்கொன்றே மூன்றுவித கர்பங்களுக்கும் புலகித்தி பெப்படியுண்டாம்? இவைகளைப்பெல்லா கெக்களுக்குத் தயவு கூர்ந்து சொல்லி யருளுவேண்டும். குருமார்கள் தங்கள் பிரிய மூள்ள கிஷ்பர்களுக்கு இரகசியங்களைப்பெல்லாம் சொல்வது வழக்கமல்லவா? என்று சொல்ல, சூதமுனிவர் தமது குருவாகிய விவாச முனிவரை வணங்கிச் சொல்லத்தொடங்கொள்கர்.

ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் நல்ல கோர்வி கேட்டீர்கள். இது ஐகத்துக்கு மிகுதியும் இதஞ்செய்திர இரகசியம். இதை மூன்பு ஒரு வருக்கும் நான் சொன்னதில்லை. காணிப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிறபடியால் நீங்கள் பக்தி சிரத்தைப்போடு கேட்க வேண்டும்.

சேஷத்திரத்திற்குத்தகுந்தது ஔமேகவரம்; தீர்த்தங்கனிற் சிரத்தது பரிசுத்தமான ஔமேகவரம். அந்தச்சேதுவைக் கண்டவாத்திரத்தில், புண்ணியம் நிறைந்து, ஹரிஹர பக்தியும், ஸ்ரவீதபரான கர்ம பலகித்தியும், சர்ச்சாரசாகரத்தினின்று முத்தியும் உண்டாகுமென்ப நினைபமே கிடையாது. ராணிதன் தன்னாயுக காலத்திலெப்பொழுதாவதொருதடவை பக்தியோடு அந்த இராயசேதுவைத் தரிசித்தால் அவன் அடைபயம் புண்ணியபலனைச் சொக்கிரேன் கேளுங்கள். அவன் சூத்திரகல்பம்வரைக்கும் ககபோகங்களையனுபவித்த மாதர்வம்சத்தில் கோடிசூலத்துடனும் விதர்வம்சத்தில் கோடிசூலத்துடனும் மோட்ச சாயிராங்குபத்தை அடைகான். பூமி விஜயன் மணிக் பெண்ணிருதும், சூரசுத்தியுள்ள கட்சத்திரங்களை பெண்ணிருதும், சேதுவைக்கண்டதிருதும்ண்டாரும் பலனை ஆதிசேஷனுமானகிடமுடிபாது. சேதுவாதைச் சர்வதேவ சொருபியாகிருப்பதினால் அதைத்தரிசித்தவன் பெறும் பலனை யாரால் சொல்லமுடியும். சேதுவைத்தரிசித்தவன் பரமேஸ்வரன்.

கங்கைச் செய்த பலனையும், சர்வ நீர்த்தங்கனிலும் ஆடினபலனையும், சமந்ததபகங்கைச் செய்த பலனையும் அடைகிறான். யானையாசுதொருவனார் பார்த்து நீ சேதுவுக்குப்போ என்று சொல்லுதெவனுக்கும் மேலே சொல்லிய பலன் இடைக்குமென்றால் சேதுவைப்பற்றியதிகமாகப் பேசுவானேன்? சேது ஸ்ரீராமம் பண்ணுதெவன் சப்தகோடி குலங்களைவிட மிகுந்துகொள்கத்துக்குப் போய், அங்கே விஞ்ஞானபுலே முக்திபெய்துகொண்டிருக்கிறான். சேதுவை யும், இராமலீலங்கதையும், கந்தாராதன பருவதந்தையும் தீயானஞ் செய்தெவன் சகல பாபங்கனினின்றும் விடுபட்டு, மாதாபிதா கும் சகல்களில் இடைக்கோடி குலங்களைவிட மிகுந்துகொள்கம் போய், அங்கு கிடத்தில் முன்று கல்பம் கசிந்து அங்கிருந்தபுலே முக்திபெய்துகொண்டிருக்கிறான். சேது ஸ்ரீராமம் பண்ணுதெவன் கவதரணி கதிகையக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. (க) மூலாவஸ்தை, (உ) கவலாபாயம், (ங) கவ பட்சம், (ச) முத்திராஜனம், (ஞ) சம்மல்சிராஜனம், (ஊ) இர க்த பிராஜனம், (ஈ) கிருமிபிராஜனம், (அ) கவமாம்சபிராஜனம், (ஈ) அக்ஷிரிஜ்வலா பிரவேசனம், (இ) கிராமிருஷ்ய, (ஐ) கன் திரிவிருஷ்ய, (ஓ) காலகுத்திரம், (ஐ) கந்தாரோதகம், (ஓ) உஷ் ணதோபாயம், (ஐ) அதசகிதச்சோஷணம், (ஓ) கந்தாரோதகம், (ஐ) கந்தாரணயத்திரிபை, (ஓ) மருபபிரபதம், (ஐ) புரிஷ லேபவய, (ஓ) கிருகததாஜனம், (ஐ) புரிஷபிராஜனம், (ஓ) தேத்சபாஜனம், (ஐ) சந்திராஜனம், (ஓ) அங்காரகசபாப் பிர மணம், (ஐ) முசலமர்த்தனம் முதலான கங்கைகளை பெருகுபோ தும்பார்ப்பதில்லை. பஞ்ச மதராபாதகங்கைச் செய்தவருக்கிருந்த

(க) சயம் முதலானவை உருக்குமித பரத்திரத்திரு முகை வந்தமேல், அதிலிருந்தவள்துருகுப்படிக்கு கொடுப்பிலே காலச்சிறைபேரணம் பாய் கிண்பியுட்கித் காய்ச்சுகிற காலம். (உ) கவலாபாயம் காலத்திலே. (ங) கவ பட்சம் காலத்திலே. (ச) முத்திராஜனம் காலத்திலே. (ஞ) சம்மல்சிராஜனம் காலத்திலே. (ஊ) இர க்த பிராஜனம் காலத்திலே. (ஈ) கிருமிபிராஜனம் காலத்திலே. (அ) கவமாம்சபிராஜனம் காலத்திலே. (ஈ) அக்ஷிரிஜ்வலா பிரவேசனம் காலத்திலே. (இ) கிராமிருஷ்ய காலத்திலே. (ஐ) கந்திரிவிருஷ்ய காலத்திலே. (ஓ) காலகுத்திரம் காலத்திலே. (ஐ) கந்தாரோதகம் காலத்திலே. (ஓ) உஷ் ணதோபாயம் காலத்திலே. (ஐ) அதசகிதச்சோஷணம் காலத்திலே. (ஓ) கந்தாரணயத்திரிபை காலத்திலே. (ஐ) மருபபிரபதம் காலத்திலே. (ஓ) புரிஷ லேபவய காலத்திலே. (ஐ) கிருகததாஜனம் காலத்திலே. (ஓ) புரிஷபிராஜனம் காலத்திலே. (ஐ) தேத்சபாஜனம் காலத்திலே. (ஓ) சந்திராஜனம் காலத்திலே. (ஐ) அங்காரகசபாப் பிர மணம் காலத்திலே. (ஓ) முசலமர்த்தனம் காலத்திலே. முதலான கங்கைகளை பெருகுபோ தும்பார்ப்பதில்லை. பஞ்ச மதராபாதகங்கைச் செய்தவருக்கிருந்த

[illegible]

(இ) விருஷாட்சபதனம், (ஓ) திருநாட்டா ஸ்திரவசஸ்யுத்த
 ஸ்ரீ * கோர நாகம்விரப் பார்க்கிறதெனில், 'சேதுவிலு
 ளைய மணல் மத்தியில் படுத்துக்கொன்றென் சீர்த்தி
 ன்னவனவு மணல் ஓட்டிக்கொன்றென அன்னவ யிரத்த
 த்தியை யவன் செய்திருந்தாலும், அத்தனை பாதமும் அவ
 னைவிட்டு விவசிப்போகும். சேது, மத்தியிலிருந்து விவசி
 காற்று எவன்மேல் படுகிறதோ அவன் பதினாயிரம் நடவை
 கதாபான தோஷம் செய்திருந்தாலும் அதினின்றும் விவசி
 றான். எவனோ நான் சேது மத்தியில் கொள்ளம் பண்ணிக்கொள்
 றெனினு அவன் பதினாயிரத்தவை குருகல்பகமனில் பண்ணியிரு
 ந்தாலும் அக்கப் பாதமும் நிவர்த்தியாகிறது. எவனுடைய எது
 ம்பு சேது மத்தியில் மோடப்படுகிறதோ அவன் பதினாயிரம்
 நடவை சொன்னத்திருட்டுச் செய்திருந்தானு முடனே அநதப்பா
 தகம் நீராய்ப்போகிறது. சேதுமத்தியில் ஸ்ரீநாமம் பண்ணுகிறவன்,
 மேலேகுறித்த மதாபாநாகங்களேடு சம்பந்தப்பட்டவனுயிருந்தா
 லும் அந்தப் பாபங்களினின்றும் முக்தனாகுகான். கழிப்பறிப்போன்,
 நனக்கென்று பாகம்பண்ணிக்கொன்றவன், பதினாயிரம், பிதாம
 னர்க்களையும் தூஷிக்கிறவன், அதிக போஜனம் பண்ணுகிறவன்,
 வேதவிக்ஷயநு செய்கிறவன், பிராமணர்களுக்குப் பணந்தருகிற
 னென்று வரவுகூழ்த்துப்பின் இல்லையென்றவன், பிராமணரிடத்
 திருந்து தர்மங்களைத்தெரிந்துகொண்டு பின்பு அவர்களைத்தவே
 ஷிக்கிறவன், பிராமணர்களை அவமதிக்கிறவன், மயில் கலமகூடி
 க்ஷயந பாசன விடக்கிறவன், ஆசிரமசாநகர்களும், பிரம
 காதகதல்லியர்களும், ஓளபாசனத்தைவிட்டவனும், தேவனு
 டைய அன்னத்தைச் சாப்பிட்டவனும், கதாபானம் பண்ணுகிற
 ன் திரீயச்சேகுகிறவன், கணிகையின் அன்னபோஜனம் பண்ணி
 வன், சமாதானியிற்புகித்தவன், பதினாடைய அன்னத்தை
 புண்டவன் முதலிய சர்வகர்ம அனருகர்களைய கதாபானபாதக
 ள்களும், அவர்களுக்குத் துல்லியமானவர்களும், கந்தமூலபலவன்,
 கல்தூரி, கதம்பப்பொடிசன், பால், சந்தனம், கற்பூசம், பாக்ரு,
 தேன், செய், தாமிரம், வெண்கலம், குத்திராட்சம் இன்னவளைத்
 திருக்கிறவர்களைவிட சொன்னத்தேவிகளும், அவர்களுக்குத் துல்
 லியானவர்களும், சகோதரி, நாட்டுப்பெண், தூதஸ்திரி, சகோத
 ரன், பரிசைய, மித்திரபரிசைய, குடிக்கிறவன், சாஸ்திரி
 (இ) மாதிரி வந்தியிருந்த சீதே நன்னிலத்தில், (ஓ) வந்தியன்
 வந்தியனில் படுக்கப்பெறும்.

வித்தித்த பெண், கைம்பெண், இவர்களை கிருத்திப் புண்ணுந்
 ன் முதலிய சர்வசம்ப் பனில்கொடுக்கனா குருதல்பகாமி
 னானவர்களும், அவர்களுக்குத் துல்லியநாஸ பாதகர்களும், மேலே
 சொன்ன கால்வகைப் பாபிகளோடு கூடியிருக்கிற பாபிகளும்
 ஆகிய பஞ்ச மஹாபாதகர்களும் சேதவில் ஒரு ஸ்ரானம் பண்
 னின மாத்திரத்திலே அப்பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு முக்தி
 யடைகிறார்கள். யாகங்கம் செய்வாமலே சொர்க்கத்தில் இருந்தா
 ன முதலான தேவஸ்திரீகளின் சம்போகத்தை யனுபவிக்க விரும்பு
 கிறவர்களும், ரூபியன், அக்கினி முதலான தேவர்களை உபாசிக்கா
 மலே மங்கனம் பெற விரும்புகிறவர்களும், திணம், பூமி, சொர்
 ணம், தானியம், தண்ணீரும் இவைகளைத் தானஞ்செய்வாமலும், உப
 லாசம், சாத்திராயணம் முதலான விரதங்களைச் சீரம் வருத்தாம
 லும் சொர்க்கத்தையடைய விரும்புகிறவர்களும், பாபத்தைப்
 போக்கி முத்தியை வளிக்கின்ற சேதவில் ஸ்ரானம் பண்ணக்கூ
 டார்கள். சேது ஸ்ரானமானது மனச்சுத்தியையும் முத்தியையு
 மளிக்கிறதென்றும், தபம், ஜபம், தானம், நேறாமம், யாகம்
 முதலானவகளை விடச் சிறத்ததென்றும் புராணங்களில் படிந்
 தப்படுகிறது. யாதொரு பலாபேட்டையுமில்லாமல் சேதவில்
 ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவனுக்கு மதுஜன்மங்கிடையாது. பிரம்மன்
 னோ பிற சத்தியம் சத்தியம்! சம்பத்தைக்குறி ஸ்ரானம்பண்ணு
 கிறவன் சம்பத்தையும், சத்தியை விரும்பி ஸ்ரானம்பண்ணுகிறவன்
 சத்தியையும், சொர்க்கலோகத்தில் அப் சரஸ்திரீகளின் இன்பத்தை
 விக்ரிவிறவன் அவ்வின்பத்தையும், மோட்சத்தை யுத்தேசித்த
 ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவன் பிரப்பிறப்பில்லாத மோட்சத்தையும்
 அடைகிறான். சேது ஸ்ரானத்தினால் பாவம் நீங்கிப் புண்ணியமுண்
 டாகும். பிரம்மமேனாத்தமர்களே! சேது ஸ்ரானமானது சர்வகால
 பலப்பிரதமாயும், சமஸ்த விரதங்கள், சமஸ்த யாகங்கள், சமஸ்த
 போகங்கள், சமஸ்த நிர்ந்தங்கள், இவைகளுக்குள்ளே அதிக உத்
 தமமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இத்திரிலோகம், பிரமலோகம்,
 விஷ்ணுலோகம், நிவ்லோகங்களிலுள்ள பேசுக்கலையுடைய விரும்பு
 கிறவன் இராமசேதுவிலொருதரம் பத்தியுடன் ஸ்ரானம் பண்ணு
 வேண்டும். ஆபுச, ஆரோக்யம், சம்பத்து, ரூபம், குணம், அங்கம்
 கொள்ளி உடலு நானுபவநங்களை முற்று முணர்ந்தம், சமஸ்த ஈரன்

திரைகளில் எக்ஸி காணம், சமஸ்த மர்திரகங்களில் வல்லமையெது
தம், இவைகளை வபேட்சித்துச் சர்வார்த்தசித்தியைக் கொடுக்கிற
சேதுவில் ஸ்ராவணம் பண்ணினால் அந்தத்தப்பாவி அடைஞ்சூர்! |
சமுசயமே கடைபாது. சத்தியம், சத்தியம். தரித்திரம், காகம்
இவைகளுக்குப் பயப்படுகிறவன் இந்த இராமசேதுவில் ஸ்ராவணம்
பண்ணட்டும். சித்தந்தபுடனாவது சித்தந்தையில்லாமலாவது இராம
சேதுவில் ஸ்ராவணம் பண்ணுகிறவன் இகமரங்களில் தூத்படுவ
டைபமாட்டான். சேதுஸ்ராவணத்தினால் சகலருக்கும் பாபநாசிகள்
அழிந்து, புண்ணியநாசிகள் கெடுபட்டசுத்து சந்திரன் போலவும்
சமுத்திரத்திலே இரத்தினங்கள் போலவும் கிருத்தியாகின்றன,
காமதேனு, சுற்பகலிருட்சம், சிந்தாமணிவிவைகள் இச்சித்தவை
களைக் கொடுப்பதுபோல சேதுஸ்ராவணமும் கருதினவைகளைப்பெட்
லாக் கொடுக்கிறது. சேது பரத்திரை செய்பச்சத்தியில்லாத தரித்
திரன் யோக்கியரிடம் திரவியபாசகஞ் செய்துகொண்டுபோய் ஸ்ராவ
ணஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தானங்கொடுத்தவன்
வாய்க்கைவ , கிருவருக்கும் பூர்ணமான புண்ணியமுண்டாகும்.
சேதுபரத்திரையினிமித்தம் பிராமணர்களிடத்திலாவது, பிராம
ணன் கொடாத பட்சத்தில் சூத்திரியனிடத்திலாவது, சூத்திரி
யன் கொடாத பட்சத்தில் வைசியனிடத்திலாவது, திரவிய சகாயம்
பெறலாம்; வைசியனும் கொடாத பட்சத்தில் சூத்திரனிடத்திலோ
ருபோதும் வாங்கக்கூடாது. ஒருவனுக்கு வஸ்திரம், தனும், தானி
யமுதலியவை கொடுத்துச் சேதுவுக்குப் போகும்படி தூண்டுகிற
வன் அகவமேதர் முதலான வாகவனும், சதுர்வேதபாராயண
பலனார், துஷாபுருஷன் முதலான ஷோடச யுத்தாநாஸங்கள்
செய்த பலனும் பெற்றுப், பிரமநாதபாதி பாப நிவாரணந்தையு
மடைகிறான். சந்தேகமே கடைபாது. அதிகபாசக் சொல்லுவா
னேன்! சர்வ காமங்களையும் அடைகிறான். மேலே சொல்லிய
பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சேது பரத்திரை போகிறவனும்
அவனுக்குச் சமுச்சமான பகினை யடைகிறான். சேது பரத்திரைக்
காக வாககம் செல்பிறவனுக்குப் பிரதி ரொத்தோஷம் கடைபாது.
சேது பரத்திரைக்குப் பணம் தருகிறேனென்று சொல்லியிட
ப் பின்பு இவ்வி பெற்றவனும், சேதுவுக்குப் போகிறவனென்று
பணம் வாங்கிக்கொண்டு போகாமலிருக்கிறவனும் பிரமநாத
ஸ்ராவணப்படுகிறான். பணமிருந்தம் மோபருணத்தினாலே சேது

பாத்திரக்கார யாசித்தெவனா ஸ்தேவி என்று சொல்லுகிறான். எப்படியாவது சேதத்தில் ஸ்ரானம் பண்ணவேண்டியது. சேது பாத்திரப்போகச் சக்தியில்லாதவன் உத்தம பிரம்மமனனுக்குத் தவினாகொடுத்துப் போகச் சொல்லவேண்டும். யாசகஞ்செய்து யாசஞ்செய்வதனால் தோஷமுண்டாகாததைப் போலச் சேது பாத்திரக்கார யாசகம் செய்வதனால் தோஷமில்லாமையால் யாசகஞ் செய்துகொண்டாவது சேது ஸ்ரானத்துக்குப் போகவேண்டும். இருதயுகத்தில் ஞானத்தினால் மோட்சம், திரேதாயுகத்தில் யாகத் தால் மோட்சம், துவாபர கலியுகங்களில் தானத்தால் மோட்சம். இந்த நாலாயுகங்களிலும் சேது ஸ்ரானத்தால் மோட்சம்.

முதலாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது
சேதுவுண்டான விதமும், அங்குள்ள
பிரதான தீர்த்தங்களின் பெயரும்
உரைத்த
அத்தியாயம்.

சௌனகாதிபர் சூதரைப்பார்த்து, யதாஸூபாவரோ! உத்தம கர்மங்களைச் செய்த இராமன் ஆழமான சமுத்திரத்திலெப்படி சேது கட்டினார்? சேதுருபமான கந்தமாதன பருவத்தில் என்னென்ன தீர்த்தங்களுக்குக்கின்றன? இவைகளைச் சிரத்தையுடைய எங்களுக்குச் சொல்லி யருளவேண்டும் என்று கேட்டு, பெளதாணிகோத்தமரான சூதர் சொல்லுகிறார்.

விஷிகலாங்கரோ! இராமன்சேதுகட்டின விதத்தைப்பற்றிக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பூர்வம் இராமமுர்த்தி யானவர் தத்வதயின் சொற்படி. தேச இவட்சமணருடன் தண்டகாரணியம் வந்து பஞ்சவடிவில் வராம் பண்ணுகையில், மாரீசன்செய்த மாயத்தினாலே இராமனன் கைதையத் தூக்கிக்கொண்டு போய்கிட்.

பின், பதினொன்றே தேவியைத் தேடிக்கொண்டு, மிருகத் தேய், மோசத்தோடு பம்பாய்க்குறையில் வந்து ஒருவாணரத்தையர் வாய், அந்த வானரம் நீர் பாரென்று, தசாதராயம் தன்மிகுத்தார் தத்தையர்க்கொல்லி, நீர்யாரென்றுகேட்ட, வானரம் நான் கக்கியவன் மத்திரியாயே அல்லவாம், உமது தேசத்தையிரும்பி உங்களை பலவிடம் அழைத்துக்கொண்டு போகவந்தேன். ஆகையால் நீங்கள் தயவுசெய்து வாரூக்கள் என்றுகொல்ல, சூராமனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று கக்கியவிடம்வந்து அக்கினிசாட்சியாக ஸ்ரீமேகம் பண்ணிக்கொண்டு வாலியைக் சங்கரிப்போனென்று பிற திருநாறுபண்ணினார். கக்கிவனும் சேதாதேவியைக்கொண்டெடுத்து கொடுக்கிறேனென்று பிரதிஞ்ஞாபண்ணினான். இருவரும் ஒரு வாரையொருவராமல் மிருக சந்தோஷத்தோடுகூட சீவியுடைய வதத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கையில், கக்கிவனுக்கு கம்பிக்கையுண்டாகும்படி தூத்துப்பிள்ளை எழுப்பைத்தாமத பாதத்தில் அங்குலத்தால் அநேக யோசனைதாரம் பொய்கிறும்பாடி பெற்றி, எழுமராமரங்களையுடுத்துக்கொண்டு, அதுகண்ட வீரனாகிய கக்கிவன் சந்தோஷமடைந்து, அதுபராக்ரமசாலியாகிய உம்மைச்சீரோடு கப்பெற்றையையால் நான் இத்திராதி தேவர்களுக்கும் பழப்படமாட்டேன். இவர்களுக்கவருகிய இராவணனைக்கொன்று உமக்குச் சேதமைய மீட்டுக்கொடுக்கிறேன் என்றுகொல்ல, கக்கிவன் இவர்களுக்கொடுக்க வாலி அரசாண்டிருந்தே கிஷ்கிந்தை வந்துசேர்ந்தார். பிறகு கக்கிவன் வாலியைவெளியில் இழுக்க நினைத்துக்கொண்ட, அந்தக்கிஷ்கிந்தையக்கேட்டுச் சித்திராமல் வாலி அந்தப்புரம்விட்டு வெளியில் வந்து தம்பியோடு கைகொடுத்து முஷ்டியாடிக்கொண்ட, கக்கிவன் பொறிகொண்டு அடி பொறுக்க மகட்டாயல் மதரா பலசாலியான ராமனிருக்கும்பிடம் வந்து விழந்தான். அப்பொழுது கிஷ்ட புஷ்கிந்தையுடைய சூராய் கக்கிவன் கழுத்தில் ஒரு பாணியைக்கட்டி மறுபடியும் சண்டைத் தழுவ்பத, கக்கிவன் போய் வாலியைக் கண்ணியா கழைத்து, தொந்தர்புத்தரு செப்பையில், ராமன் ஒரு பாணத்தால் வாலியைக் கொன்றார். உடனே கக்கிவன் கிஷ்கிந்தையோய்க் சேர்ந்து, வந்து வந்தான் கிஷ்கிந்தை சேதாதேவியைத் தருகிக்கும்படி தனது வணங்கோலினால் கூட்டிக்கொண்டு இராம இலங்கையின்க்கிருக

■ கீழ்க்கண்ட சமது ஊசலியமோ மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறது. நீலவண்ணமாயும் அலைகளால் கொந்தளித்தெதையும், துள்ளிக்கூடிகின்ற மதமதையில்க்கணோடு கூடினதாயும், சங்குதல் முத்துச் சிப்பிகள் விழைந்ததாயும், ஒரு பக்கத்தில் கொழுந்துகிட்டெறியும் வடவார்க்கினியால் கியாபிக்கப்பட்டதாயும், ஒரு புறத்தில் மிருத்ததனாகப் பொருந்தியதாயும், அதிக் பங்குதாயும், பங்குதானாகத்திலே விழுக்கப்பட்ட நீலமேகக்கணோடு கூடினதாயும், பிரணவகாலமேகத்தையோலப் பெரொகிலித்தெதாயும், பங்குதானாயும், காத்தினிலே பொருந்தியதாயுமிருக்கிற இந்தச்சமுத்திரமோ தாண்டமுடியாததாயிருக்கிறது. நாமெப்படிச் ஊசலியக்கணோடு மித்தக்கடலைக் கடந்து போவோம்? தாறுபோகின்றோம் கிசாமித்தகன்ற மானினிலேயுட்கொல்ல முடியாததாயிருக்கிற இந்தச்சமுத்திரத்தைப் பரக்கிரமசாலிகளான வானரஊசலியத்திராடு கடத்தாண்டிப்போவதற்கென்ன உபாயம் உங்களுக்குத் தென்று விடுது? அப்பா! எங்கள்வா அக்கினக்காலிருக்கின்றன, அப்பா!

இவ்வயயவட்டவட்டியெடுமே! மதவாங்கட்டம் வந்துவிட்டதே! அது
 விரைந்தியாமிருக்கெடுமே; வரானமன நீகாயும் பெருக்காததது
 லுடையதாயும் விராநாமாயிருக்கிற இந்தச்சமுத்திரத்தை வராத
 வீரர்கள் தாண்டிப்போகிறதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்யலாம்! அது
 உயேகத்து யவியாட்டைய நிறுத்தோம்! தந்தையும் இறந்தார்!
 இவையகையிடச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவெக்டுபு. தக்கம் பெரிதா
 யிருக்கிறது. என்னதலம்? என்ன கர்ஜனை! அது கெட்டது. அது
 திய மகாமுனியின் மீ மதவா துஷ்டஞான இராவணனைச் சங்கரித்து
 விட்டுப் பாப நிறத்திக்காகக் கந்தமாதனம் வந்துசெரு, யோனை
 ன்று சொன்னுதே யது எப்படிப் பொய்யாகும் என்று சொல்லி
 முடிந்தார். அது கெட்ட கச்சிவன் முதலானவர்கள் அஞ்சலி
 உப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து, ஓடங்கனாலும், தெப்பக்
 கனாலும் கடலிங் கடப்போமென்று சொல்லி விரிவுவான்
 ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து, வராகவா! இந்தச் சமுத்திரமாயது உங்கன்
 லுன்னோர்க்காகிய சாகரக்காலே தோண்டப்பட்ட தாகவா
 லும், அந்தச் குலத்திற் பிறந்த சம்முதைய கரியத்தை அது
 கட்டாயஞ் செய்து முடிக்குப்; ஆகையால் நீ சமுத்திரத்தைச்
 சரணமடைவது நல்லது என்றுசொல்ல, இராமன் வானவீரர்
 கின்ச் சமாநாதுஞ் செய்து, துறுபோகளை விஸ்தாரமுள்ள
 பயங்கரமான இந்தச் சமுத்திரத்தைத் தோணிகளாலும்,
 தெப்பங்கனாலும் காமெப்படித் தாண்டுகிறது; தாண்டுகோ
 மென்றாலும் சமக்கு வேண்டிய தோணிகளோ கெடபடது; கப்ப
 லோட்டிகள் போகக்கடிபதான இந்தக் கடலில் எம்மைப்பேர்
 தவிர சொப்படிப்போகக்கடும்? சமது சேலியோ விஸ்தாரமா
 யிருக்கிறது. இடையிலே சத்துருக்கள் வந்து தொஞ்ஞதல்
 கொல்வார்கள். ஆகையால் ஓடங்களையும், கப்பல்களையும் கொண்டு
 கடக்கித்தாண்டுகிற உபாயம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை; விபேஷனின்
 சொன்னகித்தான் எனக்குச் சம்முதமாயிருக்கிறது; எனக்கு வழி
 கிம்படியாகச் சமுத்திரத்தைச் சரணமடைதேன். வழிகிடா
 கப்போனும், ஓடிவையிட வேதலும், அக்கினியைவிட உத்திர
 முமுதைய மதவாஸ்திரங்கினாலே அதைச் சொன்னதிடுதென்
 னன்றுசொல்லி, ஆமெனஞ்செய்து, இவ்விசமணரோகெடத் தீர்ப்ப
 னவையுத்திச் சமுத்திரத்தைத் தியானித்துப் படுத்தக்கொண்டீர்,

அவர் சூதீசவுறுடையப் போதை நிரண்டுருண்டிருக்கிற தமது
 மூலத் தைவலத் தலை அணையாகவைத்துக்கொண்டு, சமுத்திரச்
 சுதையில் விரிக்கப்பட்ட தர்ப்பசயனத்தில் வேதிகையில் ஆக்கிவி
 போல மூன்றுநாள் படுத்தி நியமந்தப்பரமல் சமுத்திரோபாசனை
 செய்தும், மதக்கொண்ட சமுத்திரராஜன் வாரணமயாலே, பூதசமர்
 கோபத்தினால் கண்கள், விவந்து இலட்சமணரைப் பார்த்து,
 இலட்சமணா! இதைப்பார். எனது பாணிக்களால் தூண்டு தூண்டி
 ளாகக் கண்டிக்கப்பட்ட மகரங்களாலே இந்தச் சமுத்திரத்தைச்
 சுத்தேகமில்லாமல் தூர்த்துகிறேன்! சங்கு, பெரி மீன்
 மகரங்களாலே நிறைத்திருக்கிற இந்தக்கடலை அமோகமான
 பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்து வற்ற அடித்துக்கொடுக்கேன்;
 நான் பொறுமையாயிருப்பதினாலே என்னைச் சுத்தியில்லாதவனென்
 றென்னுருளுன்? 3! இப்பெரப்பட்டவனிடத்தில் பொதுமை காட்
 டலாகாது; நல்ல வார்த்தையினு இந்தச் சமுத்திரம் வசப்படுகிற
 தில்லை. அடே இலட்சமணா! என் னில்லையும், பாம்புக்குச் சமான
 மான அம்புகளையும் கொண்டுலா, சமுத்திரத்தை வற்ற அடித்து
 கிடுகிறேன். வானரங்களிதன்மேலே தங்களுடைய காலால் நட
 ந்து போகட்டும்! மரியாதைகடந்த இந்தச் சமுத்திரத்துக்கு நாம்
 மரியாதை காட்டலாகாது. அநேக மாமிரமல்லாளானும், தான
 வர்களாலும், மகரங்களாலும், மூதல்களாலும் நிறைத்திருக்கிற
 இந்தச் சமுத்திரத்தைப் பொரு நொடிக்குள்ளே கலக்க அடிக்கி
 றேன், என்று சொல்லிக் கோபத்தால் கண்கள் துடிக்க,
 திரிபுர சம்மாரஞ்செய்த சூத்திரனைப்போல உக்கிரக்கொண்டு, கட
 லில் விக்கியெடுத்து, நானேற்றி, உலகங்களுள்ளாம் எடுக்கும்
 படி தீட்சணமான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அந்தக் கொ
 டிய பாணங்கள் பத்துத்திக்குளினு பெரித்துக்கொண்டு, கொழு
 த்ததானவர்கள் நிறைந்த சமுத்திரத்துள் புரிலே, சமுத்திரராஜன்
 நடுகுவிப் பயந்து பாதாளத்திலிருந்து அஞ்சலி கூப்பிக்கொண்டு
 வெளியிலே வந்து, கைவக்கியபதகாணான ராகவாசச் சரண
 மடைந்து, காதுக்கிவிய சொற்களாலே உத்தேத்திரஞ்செய்ய
 வாரம்பித்தான். ஏ! சிதாபதியாசனாகவா? வணக்கினவர்
 களுக்குச் சுதந்தைக்கொடுக்கிற உனது திருவடிக்குமான்
 தாரம், நெனவும் பத்தினியாயிவ அநேகபக்குச் சாமகியோச

கூடு செய்வதாயும், தேவகணங்களால் வந்தனஞ் செய்ப்பட்டது
 மான உன்பாத துணிக்கு நமஸ்காரம். தூடகையுடையகிழித்தவராயும்,
 இராட்சதக்கட்டங்களை பொறித்தவராயும், வில்லாமித்திரரு
 டைய பாகத்தைவிரட்சித்தவராயும், குத்திரனுடைய கிழியொழித்
 தவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். பந்தர்களுக்கு இஷ்டத்
 தைக்கொடுக்கிறவரும், தேவர்கள் விரிவத்துக்காக அவதரித்த
 வருமான உமக்கு நமஸ்காரம். நாராயணராயும், ஆதியந்த மற்றவ
 ராயும், சிவ சொருபராயும், அக்கரராயும், மோட்சத்தைத் தரு
 'பவராயுமிருக்கிற, இராமா! உங்கை நான் சமுதாமகடந்தேன்,
 சருணிக்கடலே! புழுது நோயைதவடக்கி பென் அபராதத்தைப்
 பொறுத்துக்கொண்டு என்னைக் காத்தருளும் என்றுதுதித்து, இரா
 கவா! 198திமி, அப்ப, தேயு, வாயு, ஆகாசமுதலான பூதங்களை
 பிரமதேவன் பெந்தசகபாவததோடு ஆதிரில் கிருஷ்ணத்தானோ
 அந்தச்சபாவம் அவைகளுக்கு மாறாமே யிருக்கிறது. அதுபோல
 எனக்கு ஆதிகாஷத்திலே யேற்பட்ட ஆழ்ந்திருத்தல் எனக்குச்
 சபாவம், மேடாடுத தன்மை கிராததாதுண்டாகவாம், இது வான்
 தவந்தான். ஆனாலும் லோபத்தாலாவது, காமத்தாலாவது, பயத்
 தாலாவது, இராகத்தாலாவது நான் என் சபாவருணத்தை
 விட்டுப்போது. ஆகையால் உமது கசனியம் போகும் கிஷயத்தில்
 உமக்கு உதவி செய்கிறேன், என்று பிரார்த்தித்த சமுத்திரத்
 தைப்பார்த்து பூராமர் நான் வானர கசனியங்களைடு இலக்கா
 புரிக்குப் போகவேண்டும்; நீ வற்றிவழியிட்டே திரவேண்டும்
 என்று கட்டினையிட, சமுத்திரம் கொஞ்சி ஐயா! நான் சொல்
 கின்றக் கவனமாய்க் கேட்டுச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யும்,
 உமது சேனைகள் நடந்துபோவதற்கு உம்முடைய உத்தரவின்படி
 நான் வற்றியிடக்கொடுத்தால் கில்லல்லமையுடைய மற்றவர்க
 ளும் இப்படியே செய்வார்கள். ஆகையால் உமது சேனை போவ
 தற்கு வேறு உபாயஞ் செய்துகொடுக்கேனும். உம்முடைய
 கசனியத்தில் நீடு என்னொரு வானரமிருக்கிறது, அது கிவவநீ
 றுள்ளன்கிற துண்டுகளில் புத்திரன். கற்பவேலியிற் காதேர்ந்த
 லன். அவன் கையால் தொட்டுகவக்கும் புல்கல் கட்டை முதலிய
 கிழிதை பெல்லவம் நான் கமந்த கொண்டிருக்கிறேன். அவைகள்
 உமக்குச் சேதமாவும், அதன் வழியாய் இராவணனுக்குக்கிற இன

மிகப்பட்டனத்துக்குப்போம், என்று சொல்லிக் கண்ணுக்கு மறைந்து விட்டவுடனே, ஸ்ரீராமன் நண்ணப்பார்த்து, 'ஓ புத்திசாலியான மன்னே! நீ சத்தியுள்ளவனாகக் காணப்படுகிறபடியால் சமுத்திரத்தில்சேது கட்டுப்பார்ப்போம் என்று சொன்னார். அது கேட்ட நானும், சுவாமி! நான் விக்ரங்கிரையின் ஜனனபுத்திரன்; இந்த ஆழமான சமுத்திரத்தில் நான் சேதுவை கட்டமுடிக்கிறேன். என் தந்தையாவே விக்ரங்கிரை மந்திரிகளிடிலே என் தாயா னைப்பார்த்து உன் குடாரம் கிழத்தொழிலில் எனக்குச் சமான மாகிறுப்பாரென்று வரக்கொடுத்திருக்கிற படியால் நான் என் தந்தையையேபோலச் சமர்த்துள்ளவன். இப்பொழுதே வான ரங்கனெல்லாம் சேதுவைக் கட்ட யத்தனஞ் செய்பட்டுயென்று சொன்னான். அப்பொழுது ஸ்ரீராமர் உத்தரவின்பேரில் பலமான வானரங்களெல்லாம், மரங்களையும், கொடிகளையும், புற்களையும், மலைகளையும், கொடி முடி களையும், கருடிகளையும் வாயுவையும்பேரல் வேகமாய்க் கொண்டுவந்தார்கள். அவைகளைக்கொண்டு சமுத்திர மத்தியில் பந்துபோலக் கிசாளமும், நுறுப்போலக் கிசாளமுள்ள சேதுவைகட்டி முடித்தான். கெளுதிகள் முனீசுவரர்களே, ஸ்ரீ ராமசந்திரன் விக்ரங்கிரையின் புத்திரனான நானைக்கொண்டு கட்டுகின்ற இந்தச் சேதுவைப்பார்த்து பாடுகளெல்லாரும் முத்தர்களாகிறார்கள். இந்தச் சேதுவில் ஸ்ரீராமன் பண்ணுகிற வர்க்களிடத்தில் ஸ்ரீபரமேசுவரன் எவ்வளவு திருப்திபாடிருப்பாரோ அவ்வளவு திருப்தியாய் கிரதம், தானம், ஓமம், தபசு இவைகளைச் செய்கிறவர்க்களிடத்தில் இருக்கமாட்டார். சூரியப் பிரகாசத்தைக் கொப்பாடன வேறு பிரகாசமில்லா திருப்பதுபோல இந்தச் சேது ஸ்ரீராமத்துக்குச் சமானமான ஸ்ரீராமன் உலகத்தில் கெடபாது. இராமன் இவர்களுக்குப்போக விரும்பி வானரங் களைக்கொண்டு சேதுகட்ட ஆரம்பித்த இப்பேம சேது முடிவாகும். இதுதானாகத்தில் தரிப்பவனமென்று வழங்கி வருகிறது.

கெளுதிகள் முனீசுவரர்களே! இராமன் சேதுகட்டின கிரதத்திற்குக்குச் சொல்லி முடித்தேன். அந்தச்சேதுயின் புன் னிய நீர்த்தங்கள் கொடி கொடியாக விரும்பின்றன. அவைகளின் ஸ்காக்கையும், பெயலையும் சொல்ல ஆதிசேவரனும் முடிவாகு.

ஆகையால் அவைகளில் பிரதானமான இருபத்தினுறு தீர்த்தங்கரர்
மட்டு முங்களுக்கும் சொல்லுகிறேன். சக்கிரதீர்த்தம், வேதாண்வாத
தீர்த்தம், பாபநிவாத தீர்த்தம், சீதா தீர்த்தம், மகிசாசுர தீர்த்தம், 'அவிஜ்ஞ
காமி' பிரமதூஷம், அநாமத்தூஷம், அகஸ்மிய தீர்த்தம், குமாற தீர்த்த
ம், இலங்கமன தீர்த்தம், ஐடா தீர்த்தம், இலங்கம் தீர்த்தம், அக்கினி
தீர்த்தம், துர்வணக்குப் பொங்கையணித்த சக்கிரதீர்த்தம், சிவ தீர்த்தம்,
சங்கிதீர்த்தம், பாழா தீர்த்தம், கங்கா தீர்த்தம், கயா தீர்த்தம், கோல
தீர்த்தம், சாத்வியாசூத தீர்த்தம், மானச தீர்த்தம், தனுக் கோடி தீர்த்தம்,
இவைகளே முக்கியமான தீர்த்தங்களாம். முனிவர்களே! சேது
மத்தியிலுள்ள முக்கியமான இந்நூற்று நானு தீர்த்தங்களின் பெய
ரைப் முங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். பப்பத்தைப் போக்கு
புண்ணியத்தைத் தொடுகதே இந்த அத்தியாயத்தைப் பக்தியோடு
படிப்போரும் கேட்போரும் இவ்வகைத்திற் புகுந்தார்த்தசித்தியடை
ந்து பரத்தின் மேலட்சத்தை யடைகிறார்கள்.

இரண்டாவது

அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

தர்மம் புஷ்காணிக்குச்

சக்கிர தீர்த்தமென்று பெயர்வந்த

சரித்திர முரைத்த

அத்தியாயம்.

சுதமுனிவரே! சேதுவிலிருக்கிறதாகக் சொன்ன இருபத்து
நானு தீர்த்தங்களுள் முதலாவது தீர்த்தத்துக்குச் சக்கிர தீர்த்தமெ
ன்று பெயர்வந்த காரணமென்ன? என்று கேளானதாயிற், பெருமக
குதீ சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் பிராமணேந்தரர்களே! நான் பிரதானமென்று சொல்ல இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்களில் முதலாவதாகச் சொன்ன தீர்த்தம் சர்வலோகப் பிரசித்தமானது.

அந்தத்தீர்த்தத்தை நினைப்பதினால்வே மறுபிறப்புக்கிடையாகாது. ஒருநரம் ஸ்நானம் பண்ணுவதினாலும், வாயாதுக்கசிறப்பதினாலும் இலட்ச ஜன்மங்களிற் செய்த பாபங்கள் நாசத்தைபடைக்கின்றன. நிகழிவார்களே! இந்தத்தீர்த்தத்துக்கு ஒப்பாகவாய்ந்து உயர்வாகவாவது ஒரு தீர்த்தமுண்டென்பது. இது நிச்சயம், உஷாக, உஷ்ணம், நேலை, பம்பை, கோதாவரி, காவிரி, நர்மதா, மணிகர்ணிகை, காடவரி முதலாகப் பூமியிலுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாம் மிகத்தீர்த்தத்தின் ஷோடிதிலொரு பங்குக்கு மொப்பாகாது. கேளுங்கள் முனிவர்களே. இந்தத் தீர்த்தத்தைப் பெளரணி கோத்தமர்கள் நாமதீர்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்குச் சக்கிரதீர்த்தமென்று பெயர் வந்தகாரணத்தையிப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சேதுமலமென்ற தீர்த்தப்பசயனத்திலேயே மஹா பாதகநாசனமான இந்த சக்கிரதீர்த்தமிருக்கிறது. தெகிண சமுத்திரக்கவரலில் ஆலாசிய ஷேஷதீர்த்தத்துக்கு அதிக ஊரமில்லாமலும், புல்லகிராமத்துக்கும் கரிகாலத்துக்கும் சமீபத்திலிருக்கிற தர்மபுஷ்கரணிச்சுரையில் கிருபாமூர்த்தியும், சத்திபவந்தரும், அகம்புற இந்திரியங்களை யடக்கினவரும், சிற்றின்பத்தை வெறுத்தவரும், சீதோஷண சுகதுக்கங்களை யொப்பக் கருதுகிறவரும், சகல ஜீவாத்மாத்களையும் தன்னுள் சிப்போல் புகுவித்து இதஞ்செய்கிறவரும், விஷ்ணுபக்தருபவர்களைவென்ற ஒரு மஹா நிகழியானவர் பதினாறாம் வருஷம் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். சில வருஷம் உதிர்ந்த சரகுகளை உண்டெம், சில வருஷம் ஜலத்தை யருந்தியும், இன்னும் சில வருஷம் காற்றையுண்டெம், இப்படியாக ஐயாவிரவருஷம் தேவர்களானுஞ் செயல் முடியாத கொடுந்தபக செய்தார். இன்னும் ஐயாவிரம் வருஷம், ஆகாரமில்லாமலும், வெளிச்சத்தைப் பாராமலும், மூச்சு விடாமலும், ஆகாரமில்லாமலும், வருஷா காலத்தில் வெளியில் நின்று கொண்டெம், பக்கிகாலத்தில் ஜலத்தில் முழுகிவிருந்தும், வெயிர்வானத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து கொண்டெம், அஷ்டாட்சரத்தை ஐந்தது நாராயணனைத்தியானித்துத் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்த

தமிழ், இவ்விதம் பதினாறாம் வகுப்பும் தமசுபன்வரி கொண்டுத் துக்
கூடாதி அயருடைய தபசுக்கு மனமழிந்து, பக்தர்களுக்கெனியல்
தான் ஸ்தலெட்சரிசாராயனர், சத்திரசாமரங்கள் விச, ஹாரிகேசுர,
கூடகமருடகொண்டுவாதி ஆபரணங்கள் ஓரவிக்க, நில்லக்கோனர்,
சுவாதி முதலான கிண்கரர்கள் சூழ்ந்தாவர், ஹாசுரி முரலான முனி
ங்கள் வினை வேணு மிருதங்கமுதலிய வாத்தியங்களிலே யவர்
புகழைப்பாடிவர, சங்காதி மலாபராகிசும் இருப்பக்கத்தினும் சே
வித்துவர, பெற்றிரம்மீபீர்திய அசேககட்டியக்காரர்கள் கட்டியக்
கூறிவர, அரைபில் பிதாம்பரம் பிரகாசிக்க, திருமாரிலே இலக்கி
விலக்கி, குருகை தாமரை மலையையசத்துக்கொண்டிருக்க, முடிவ
கைப்பிமொக்கை செய்யும் மந்தகாசம் இடங்க, சிலமேகத்தைப்பொ
த்த தமது திருபேனியின் பிரகாசமானது பத்துத்திருக்கினும்
பரவ, சங்கு சக்கர கதாநாரியாய், கோடி சூரியப் பிரகாசராய், மலர்
ந்த தாமரை மலரின் இதழைப்போல அகன்று நீண்ட கண்களைபு
டையவராய்க், கருடாருடராய் கிதிரில் தோன்றினர் பூவந்தலம்
என்ற மறுவானது பிரகாசித்தா கொண்டிருக்கிற திருமார்பின்
புடைய ஐக்கப்பதியான மஹா விஷ்ணுவைக்கண்டு காலவமுனியர்
மிருந்த பக்தியோடுகூடத் துதிக்கத்தொடங்கினார்: “சங்கு சக்கரதர
ராயும், தேவாதிதேவராயும், சித்தியராயும், சத்திராயும், சக்திதா
ராத சொருபியாய்மிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காசம். பக்தருடைய துக்
கத்தை நீக்குகிறவராயும், ஹவ்ய கவ்ய சொருபியாயும், கிருஷ்
ணஸ்திதி சக்கரமென்ற மூத்தொழியையுஞ் செய்யும் முர்முர்
த்தி சொருபராயும், விபாபகராயும், இலக்கமிப்பதியாயும், பரபிரம
சொருபியாயும், சூரிய சத்திரர்களைக் கண்ணாக விடையவராயும்,
பிரம்மாதி தேவர்களால் வணங்கப்படுகிறவராய் மிருத்திர உப
க்கு வந்தனம், வந்தனம், நாமருபஜாதி குண கர்மாதவிதராயும்,
ஒரு நோஷ்டுமில்லாதவராயும், சமந்த சம்சாரபரத்தை நீக்கு
கிறவராயும், அசரசுக்காரியாயும், வேதாந்த பித்தியராயும், வை
குண்டவாகியாயும், பிரமனுக்குத் தாந்தவராயும், சத்துக்களின்
பாபக்காராயும், துக்கத்தினாயும் விவக்குகிறவராயும், அளவிடப்ப
டாத பரத்திரமந்தையுடையவராயும், வசதேவ புத்திரராயும்,
சரங்கமென்றும் தனுசுபுடையவராயும், ஆதிசேஷகுமிய சயனத்
திட்புத்துக்கொண்டிருப்பவராய்மிருக்கிற இலக்கமிப்பதியான உம

க்கு அடிக்கடி மல்காரது சொப்பனேன்" என்று காவலர் கருத்திலி
மையாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணினதைக்கேட்டு ஸ்ரீமங்கராலுணர்ந்த
வர் பரமசுந்தோஷமடைந்து காவலுரிவாரத்தமது கார்த்திகை
தும் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு மஹா சந்தோஷத்தோடு "கா
வலுரிவே, நீர் செய்த தவத்தாலும், ஸ்தோத்திரத்தாலும், சமஸ்த
காரத்தாலும், நான் திருப்தியடைந்த உயக்கு வரங்கொடுக்க ஸ்ரீ
திருக்கிறேன் வேண்டிய வரங்களைக்கேட்டுக் கொள்ளும்." என்று
சொல்லக் காவலர் "காராயண! ராமநாதா! பிதாம்பாதராய! ஜகன்மயா!
ஜனார்த்தனா! ஜகத்யாபகா! கோவிந்தா! கரகந்தகா! உம்மைத்
தரிசித்தமாத் திர்த்திலேயே நான் கிருதார்த்தனாய் எல்லாருக்கு
மேலானவனாய் விட்டேன். பாபிகளுக்குட்டாதவராயும், பிரமன்,
ருத்திரன், வேதங்களாலறியப்படாதவராயும், பேசுகன், கர்மம
டைய முதலானவர்களைக் காணப்படாதவராயும், வினைத்தாரத்தி
ரத்தில் மஹா பாபிகளுக்கு முத்தியையளிக்கிற பரமரத்த
வான உம்மைத் தரிசிப்பதைவிட வேறு வரமெனக்கென்ன
வேண்டும்? உமது பாதுகாவிதத்தில் அசைவற்ற பத்தி ஒன்றே
வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கப், பகவானும் "அப்படியே நிராகச்
யான திடபத்தியுண்டாகக்கடவது. மேலும் என்னையே நம்பி,
என்னையே தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, என்னுழியத்தையே
செய்துகொண்டு இந்த ஆச்சிசமத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டி
ரும்; இந்தப் பிரார்த்தனை சரீரமுடிவில் என் சாகுபத்தை யடைவீர்.
இந்தத் தாம புஷ்கரணியானது பரபத்தை யொழிந்துப் புண்
ணியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது. இதன் கவரலிக்குள் பரபடுதே
தமது சித்திபெறக்கூர் யது.

ஸ்ரீமங்கரத்தில் தருமதேவனை விவ்விடத்தில் வந்து மஹா
தேவனைக் குறித்துத் தபசு செய்கையில் ஸகானம் பண்ணுகிற
தற்காக இந்தத் தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கிறது. அதனுதிதற்குத்
தரும தீர்த்தமென்று பேராழிற்று. கேளுங்கவலையே! நீதெயாடி
பெண்ணைக் குறித்துத் தபசு செய்திரே அதுமேலாவே தருமதே
வனை சூரபாணியாகிய மதேகாவனைக் குறித்துத் தபசுபண்ணி,
அதத்தபசினால் திருப்தியடைந்த மஹாதேவன் தமது கரத்தினால்
பத்துத் திக்குகளையும் விசுவகக் செய்துகொண்டு பித்ததிபட்சமமாக
வந்தார். கிருபாநிதியான பரமசிவன் பித்ததிபட்சமானதைத்

தந்தை தருமதேவதை அல்லா ஸ்தோத்திரம். பன்னா வரம்பித்தது. 'ஜம்ஸ்தாபாபும், ஈகாஸ்தாபும், பிதாஸ்தாபும், சகஸ்தேவதாஸ்தாபும், ஆதிபந்த மத்தியம் அத்தவஸ்தாபும், ஸந்த்ரவதேவஸ்தாபும், விசுபாட்சஸ்தாபும், விசுவருபஸ்தாபும், சமஸ்த ஜகதாஸ்தாபும், அஸ்தாபும், அஜுஸ்தாபும், அஃபயஸ்தாபுமிருக்கிற உம்மை சமஸ்த கழிக்கிறேன். வாக்குப்புஷ்ப முதலாஸ பீத்தவஸாப் புஷ்பக்ஷணம் கொடுக்கிறவரென்று லோகிகாஸல் சொல்லப்படுகிற உம்மை ஈமஸ்கரிக்கிறேன். லோகங்களுக்கெல்லாம் அபிபதிபாபும், வஸ்து கித்திரவஸ்தாபும், எங்கும் விசுபாஸ்தாபும், நீலகண்டாஸ்தாபும், பிரேமா முதலாக ஸ்தாஸ்தாபுமிருக்கிற பசுக்களுக்கெல்லாம் பதிபாபும், கல்பஸ்தாபும் ஈசம் பண்ணுவதாஸ்தாபும், வேருபாயாபுச் சதாஸாஸ்தாபும், பௌமஸ்தாபும், காலத்தில் எல்லாஸ்தாபும் அமுச்செய்கிற குகதாஸ்தாபும், துஷ்டாஸ்தாபும் நீக்குகிற கங்குத்தி தாஸ்தாபும், கிரகத ஸ்தாஸ்தாபுமிருக்கிற விஸ்வஸ்தாபும், குகத்தாபும் கைக்கொண்டாஸ்தாபும், கிரகஸ்தாபுமிருக்கிற பரிபுரண குணமுடையவர்களுக்கெல்லாம் தலைவாஸ்தாபும், ஐந்து மூலக் கருணையாஸ்தாபும், சரிசங்களுக்கெல்லாம் அபிபதிபாபுமிருக்கிறாதி கித்திரவஸ்தாபும் இருக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்.' என்னிவி தமகந் தருமதேவதை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினதைக்கேட்டு லோகங்களுக்கெல்லாம் கைத்தாக்கொடுக்கிற சங்கரன் மிக சந்தோஷமடைந்து 'தருமதேவதையே ! நீ செய்த உதவித ளால் நான் திருப்தியடைந்துவிட்டேன் ; உனக்கு வேண்டியதைக்கேள்' என்று சொல்லத் தருமதேவதை 'பார்வதிநாதா ! நான் உமக்கு வாகனமாகவேண்டும் ; அதனால் நான் இருதார்த்த ஸூப்பிடுவேன். இந்த வரந்தான் எனக்குவேண்டும்' என்று கேட் டெக்கொண்டது. நான் 'உலகங்காசாவெப்பொழுதும் பூமிச்செய்யப்பட்ட தருமதேவதையே, நீ பெனக்கு வாகனமாகக்கடவாய் ; என்னைச் சமஸ்கத் தக்கசக்தியும் உனக்கு உண்டாகட்டும் ; உன்னைச்சேவிக்கிற வர்களுக்கு என்விடம் எப்பொழுதும் பத்தியுண்டாகும் ; இதில் சந்தேகமேகிடவாது' என்று சொல்லத் தருமதேவதையும் அது முதலாக நிஷபாஸ்தாபுமிருக்கிற பரமசிவனுக்கு வாகனமாகிற்று. கேளுக் கல்லாஸ்தா ! தருமதேவன் அந்த நிஷபவாகனத்தி வேழிக்கொண்டு, ஆஸ்தாபுமிருக்கிற 'நந்தினை' எழுந்திரக்காஸ்தாபில் நீ உண்டாக்வின

இந்தத் தீர்த்தத்துக்குத் தீர்ப்புக் காண்பென்று உணர்ந்தில், பெரும் வழங்கும். இதன் கலையில் செய்ப்படுகிற ஐய நேரம். தான் வேதாத்தியயன முதலியவையெல்லாம் அனந்த பண்டிகொடுப்ப தாகும்; இதில் சாதேகப்படவேண்டாம்.' என்று வரங்கொடுத்துக் காலாசமபோய்ச் செந்தார். ஆதையால் காலவழுவே! இந்தத் தருமநீர்த்தக்கலையில் உமது சீரம் சீரம் விடுபடுதெவனதற்கும் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருக்கும். உமக்கு ஏதாவது பயமுண்டானால் அப்பொழுது உடனே பென் சக்கிராயுதத்தையனுப்பி பயத்தை நீக்கி பிரதிக்கிறேன். தேகாத்தத்தில் என்னை படைவீரர்" என்று சொல்லிப் பகவான் அந்தர்த்தானமாயினார்.

ரோகுகள் முனிவர்களே! இப்படி மதமாவிக்ஷணமாதந்த பின் காலவழுவீர் அந்தத் தீர்த்தக்கலையில் பதமாவிக்ஷணமாதத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, திரிகாலங்களிலும் சானக்கிராந்தில் விஷ்ணுவை வாராதியபண்ணி, பிரத்தியாய், இந்திரிய சித்திரகஞ் செய்து தபசு செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்க ஒரு காலத்தில் மாக மாசம் கவலைபட்ட ஏதாதிசியில் உபவாசம்பண்ணி இராத்திரி கண் விழித்துக்கொண்டு விஷ்ணுவாராதனை பண்ணி விழித்தவுடனே துவாதசியில் தீர்ப்புக் காணியில் ஸ்ரானஞ்செய்து, சந்தியாவந்தனாதி சித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, தாளி முதலான புஷ்பங்களை பெடுத்துக்கொண்டு, விஷ்ணு பூஜை செய்து ஸ்தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பித்தார். "ஸதஸ்தோத்திரமாயும், மற்சி யம், காமம், வராகம், நதிகுங்கம், வாயனம், பரகாசம், தச்சரதாமர், பலபத்திராமர், கிருஷ்ணர், கற்பியென்ற தசாவதாரஞ் செய்த உம க்கு நமஸ்காரம், வசுதேவ புத்திரமாயும், ஆதரபத்திரமாயிருந் தானும் சர்வ பூதங்களுக் காதாமாயும், பத்தர்களுடைய துக்கங் களை நீக்குதலாயும், சர்வஜ்ஞமாயும், சர்வகர்த்தாமாயும், சச்சிதா நந்த சொரூபமாயும், அறியப்படாதவராயும், இத்தன்மை புள்ளவ ரென்று குறிக்கப்பட்டவராயும், இனர்த்தனராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்." என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணித் தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். இந்தச்சமயத்திலொரு துஷ்டனான ராட்சசன் பெயரால் வருஷி வேமோபோடிவந்து காலகாரப்பிடித்துத்தின்ன வத்தனம் செய்தபோது, காலவீர மாரபனா, சக்கிரபானி, கிருபர் கமுத்திரமே, சாணமடைந்தவர்களுக்காக் கவியாமினப்பவரே" என்

கீழ்க்காப்பதும், காப்பதும். பரமேசுர, பரமாத்மனே, சத்தித் தயாராக; கருணைக்கடலே, இரட்சதனிடைத்தல் அகர்ப்பட்டுக்கொண்டான் இவன் காத்நருளும். இலட்சுமிநம்பகனே, வைகுண்ட, கருடத்தனனாக; விஷ்ணுவே, தனிவே! அரசுக்கும் ரீதிக்கப்பட்டு என்னை நிகிலுவாவிடப்பட்டு கஜேந்திரனைக் கர்ப்பித்தினைதுபாலம் காப்பதறிபருளும். தாமோதர, ஜகந்நாத, திரிநாயகசரபர்த்தனா! பிரகலாதனைக் காத்நதுபாலனானாயுங்காத்நருளவேண்டும் என்று காப்பிட்டற, விஷ்ணு தன்பக்தராகிய காலவருடைய பலகாரணத் தையறிந்து, அவரை காத்நருளும் நிமித்தம் அகர்த்த ருரியாக்கினி களுக்கும் சபானமாய் விளங்கும் மஹாசாட்சை வைநியாகிய சக்திராயுதத்தை யனுப்பினார். அது, கெருப்புஞ்சவலைகளை விக்கிக்கொண்டு பேரினாச்ச்சிட்டு, அநிக வேகமாய்த் தீர்ப்புங்கொண்டிய ரோக்கி வருவதைக்கண்டு அரசர்கள் ஓட்டும்பிடித்தான். சக்திராயுதம் அவ னுத்தாந்திப் பிடித்து அவன் தலையை யறுத்துவிட்டது. இப்படி அரசர்கள் படலே காலவன் சாத்திரவுத்தை யடைந்து சதிரிகளும் வாரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்பத்தொடங்கினார். “ஐக்கைக்காக்கும் விஷயத்தில் தீராகுகொண்டு, நாராயணனுடைய கரகமலக்களுக்கு அலங்காரமாய் விளங்குவிற சக்திராயுதமே! உமக்கு நமஸ்காரம். இரட்சதன்களை யுத்தத்தில் வெல்லவல்லவராயும், பேரொலியுடையவராயும், பக்தர்களுடைய துக்கத்தை நீக்கும் சபாவமுள்ளவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். பயத்தினால் ஈடுக்கிக்கொண்டிருக்கிற என்னைச் சகல பாபங்களினின்றும் விடுவித்து, முத்தியபவிரும் புறவர்க்குச் சபத்தை யருளும்பொருட்டு இந்தத் தருமநீத்தநீதி ஸெப்பொழுதும் பிரசன்னராயிருந்தருளும்” என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணச், சக்திராயுதம் காக்கையிடத்தில் நேசமுடையதாய் “காலவ முனிகளே! உத்தமராயும், புண்ணியம்க்புமிருக்கிற இந்தத் தருமநீத்தநீதி வேகங்களுக்கு இதஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சதாவாகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீர் விஷ்ணுபக்தராகையால் கொடிய அரசுக்கும் நீர் துன்பப்படுவதையறிந்து, மஹாவிஷ்ணுவானவர் என்னையனுப்ப நான் அதிலேக்கொய்வது அந்த இரட்சத அநமனைச் சக்கரித்து உம்மை விடுவித்தேன். நீர் கேட்டுக் கொண்டபடி நானிர்த்தத் தருமநீத்தநீதி வாகம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறேன்; அதனால் உமக்காவது மற்றவர்களுக்காகது இரட்ச

சுதந்திரம் அளிப்பதே உத்தமம். சமஸ்த பாபங்களைப் பிழம்புலனாகிய
மே இந்தத் தருமநீதித்தருமம் மூன் காலத்தில் தருமநெய்யைப் பண்ணி
பாக்கிற்று. இது தேவி பட்டணம் வளையில் பரவியிருக்கிறது.
இந்தத் தருமநீதித்தருமம் மூன்றுதரும் என் வசம் பண்ணப்போகிற
படியால் இதற்குச் சீக்கிரநீதித்தருமமென்றே பேர்வருகி. இந்தத் சீக்கிர
நீதித்தருமம் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவன் தன்னுடைய புத்திர பெணர்
திரைக்கணைமே மந்தமுள்ள வம்சத்தார்க்கணைமே பாபங்களைப்பெண்
வருமதிலிட்டு அசுரத்தில் பரமமான கிஷ்குதபதத்தை யடை
வான். தேனும் கலையுமே! பிதர்க்கணை புத்திரென்று இந்தத் தீர்ததத்
கணையில் பிண்டமிடுகிறவன் சொர்க்கம்போவான்; அவனுடைய
பிதர்க்கணை திருத்தியடைவார்கள்" என்று சொல்லியிட்டுக்
காலவரும் மந்தவர்களுக்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே தரும
நீதித்தருமம் புருத்த மறைவதுபோலிற்று.

தேனும் கலையுமே! அதுமுதலாகத் தருமநீதித்தருமத்துக்குத்
சீக்கிரநீதித்தருமமென்று பேர். இதைத்தீர்த்தருமத்துக்கு சாஸனாவான தீர்த்
தரும இருந்ததுயில்லை; இருக்கப்போகிறதுயில்லை. இதில் ஸ்ரீராமம்
பண்ணுகிறவர்கள் மோட்சம் அடைவார்களென்பது லாஷேஷபணை
கிடையாது. இந்த அத்தியாயத்தைப் பத்தியோடு பாடிப்போருக்
கும் கேட்போருக்கும் சீக்கிரநீதித்த ஸ்ரீராமபண்ணுண்டாய் இது
மேலே பரமேசுவரன் சொல்லும்படியும். தரும "தீர்த்தத்தையும்
உத்திரமான தபசு பண்ணின காலவரையும், இராட்சத சங்கராஞ்
செய்த சக்கிராயுதத்தையும், ஒருநாமாவது திபாணிக்கிறவன் பாபங்
களை அடைவதுமொட்டான்.

மூன்றாவது

அத்தியாயம்

முதல் பெத்தது.

DEA000008426TAM

தாலாவது.

தாலாவது சத்துருவான ராகுதனுடைபு- வரலாறு கூறிய அத்தியாயம்.

ஐயா! துழமுனியரே! தாங்கள் புரணஞ்சொல்லத் தெரிந்த
வருள் நெத்தவரன்றோ? துணைவரல் விஷ்ணுபத்தியில் நெத்த மதராத்
நாவான தாலவ மதாரிஷியைத் துன்பப்படுத்தின இராட்சதன்
வரலாற்றை பெண்களுக்கு விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று
கேட்கச் சூதச் சொல்கிறார்.

வாரீர் பிராமணர்களே! அந்த அரக்கன் முனீசுவரர்கள்
சரபத்தினுடைய இராட்சதனான சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்.
ஆதரவுடைய கேளுங்கள். பூர்வகாலத்தில் கைவரசுகிரிக்கு ஒப்பா
னதும பரமேசுவரனுக்குப் பிரியமுள்ளதுமான சூலாசியமென்ற
மதுவாயில் வசிப்புத் முதலாக இருபத்தினாலாயிரம் முனிவர்களிட
ஞ்ஞந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் சர்வாங்கமும் விபூதியை உத்தன
னஞ் செய்துகொண்டு, செந்நிலத்தில் திரிபுண்டரமாக வணிந்து, சூத்
திரட்சுமாவை பூண்டு, பஞ்சாட்சரஜபம் பண்ணிப், பிரமவிசாகஞ்
செய்துகொண்டு, ஆலாபிபத்தில் விளங்குகிற சந்திரோபணிந்த
உமாபதியான சந்திரேசுவரரை முத்திபெறும் பொருட்டுப் பத்தி
புடனே யாதாதித்து வந்தார்கள். சிவபத்தர்களான புகழித்திர
ந்த இவர்கள் அங்கே பத்திசெய்து வருங்காலத்தில், ஒருநாள்
செந்நிலப்பத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த வீசுவாக வென்றி கந்தர்வன்
புத்திரானுடைய ஸந்தமகி என்ற ஒரு பலமுடைய கந்தர்வன்
ஒருவன் நிர்வாணமாகிருந்த அநேகமான கந்தர்வ கன்னிகை
களைநடு நாளும் நிர்வாணியாகிருந்து, சந்திரேசுவரர், சந்தி
தியிலிருக்கிற புஷ்கரணியில் ஜலக்கிரீடா செய்து கொண்டிரு
ந்தான். அந்தருணத்தில், வசெந்தர்முதலான நிஷிகன் பாத்நி
பாசினம் முடிக்கத்தகுதிச், கோகிலிலிருந்தது புஷ்கரணிக்கு வந்
தார்கள். அந்த நிலையிலுக்கண்டு நிர்வாணிகளான கந்தர்வ கன்னி
களாக, திடுக்கிட்டி வெட்டு வந்திரங்கனால் தங்கள் மானத்தை
மூடிக்கொண்ட, நெஞ்சத்துணிவுள்ள ஸந்தமகி கந்திரம் வந்திர

மிகுமாமலை நின்றான். அதுவாண்ட உச்சுட்டி மிகத் தோய்ந்தொ
 ளுதி, நானுபுத்தரத்தால்விசுப்படித்தது. “அழகா துதிப்பாடித் தீ நெல்
 சிறைக் கண்டபீழ்ப்பாவது பெய்கமடைந்து வந்திரத்தால் மானத்
 தை மறைத்துக்கொள்ளு. திரைத்தய்யியில் திரைத்தலை ஐனிக்கக்
 கடவாய்” என்று சபித்து. அவன் பத்தினிகளைப்பார்த்து “பெண்
 களே! நீங்கள் எங்களைச் சீண்டியுடனே காணி வந்திரமுடுத்துக்
 கொண்டமையால் உங்களைச் சபிக்காமல்கிட்பேன். ‘நீங்கள் சொர்
 த்கரேலாதிம்போய்ச் சேரணம்’ என்று சொல்லுகொடுக்க, அப்பொ
 முது அத்தப்பெண்ணன் முனிவர்களாத் குழப்பிட்ட விசுட்டிதரப்
 பத்தியுடன் வணங்கி “சுவாமி பிரமகுமாரா! மஹாதுபாவா!
 சகல தர்மங்களையுமுணர்ந்த கருணைக் கடலாகிய நான்கள் எங்
 கன்பேரில் கோய்கொள்ளுகரகது: கணவன் தானே பெண்
 களுக்குச் சிறத்த ஆபரணம்; கணவனில்லாத பெண்களுக்குக்கு
 ராது புத்திரர்க்கிருந்தாலும் விதவைபென்மொ பெயர் வந்துகிடுகி
 றதே; அது மரணத்துக்குச் சீமானந்தானே; ஆகையால் எங்கள்
 கணவன்பேரில் கருணைகூர்ந்து தமது சேனா ஓரித்தமனை மன்
 னிக்கவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். வச்சுட்டி கோ
 பந்தனின்றி, பிரசன்னராசி, “அழகிய புருவங்களையுடைய பெண்
 களே! நான் சொன்னவார்த்தை பொய்போகாது. ஆனால் உங்க
 ளுக்கொரு உபாயஞ் சொல்கிறேன்: இவன் பதினாறு வாகுஷம்
 இராட்சதனாகுகிருந்து சரபத்தை அதுபவித்தே தீரவேண்டும்.
 பதினாறும் ஆண்டின்முடிவில் உங்கள் பதியான ஓரித்தமன் இராட்
 சகருபத்தோடு எதிர்ச்சையாய்ச் சக்கிரதீர்த்தம் பெய்ச்சேர்ந்து,
 அதன் கரைவிலிருக்கும் காலவிலி என்னுமொரு விஷ்ணுபக்தனை
 பட்டிக்க விரும்பித்தரத்துவான். அப்பொழுது, மஹாபேரவியான
 காலகரைக்காகும் பொருட்டு நரையணை தவது சக்கிரதீர்த்தவனுப்
 புலார். அந்தச்சக்கிரமியன் சிவனை அதுத்துத்தன்னைப்பேரகிறது,
 உடனே துரித்தமாக இராட்சத சொருபம் நீங்கித் தன் சுயருப
 மடைந்து, திவ்யசரீரத்தோடு சேரக்கூடுவந்து உங்களுக்கு ராது
 படியும் கணவனாகி, ஆனந்தமளித்து வாழ்த்திப்பான்” என்று,
 அவர்களுக்குத் தேவதல் சொல்லிவிட்டுத் தமதாசிரமம்போய்ச்
 சேர்ந்தார். அப்பொழுது பெண்களெல்லாரும் தங்கள் கணவ
 னைக் கட்டியனைத்துக்கொண்டு, துக்கசாகரத்தின், மூழ்கினவன்

என்று வாய்விட்டுக் கதறியருதார்கள். அப்படி வந்துவிட்டதென்றே துக்குப்பொழுதுதான் துக்குப்பொழுதுதான் நெத்துப்படுத்தி, கொட்டிவிடும், திடீரென்றுதான், சென்ற விஷயங்களை உன்ன இரட்டை சொன்னால் வந்தவன், அப்பொழுதுதான் வந்த விஷயங்களைத் தன் கண்ணிப்பிடமான சொர்க்கம்போய்ச் சொர்க்கார்கள். இரட்டைத் துணை துக்குப்பொழுது, பார்த்தவர்கள் கண்ணிப்பிடமான பெரிய சரிதருவையெழுந்த கண்ணிப்பிடமான பிர்வணிகளை வந்ததும் தின்று கொண்டு, காதுதேசங்களையும், வண்ணங்களையும் காத்துக்கொண்டு வந்தித் திரிந்துகொண்டிருந்தான். இப்படிச் சஞ்சரிக்கையில் பதினாறு வருஷங்களுமுடிய, அய்யருஷங்களுமீதில் எதிர்க்கையர்கள், சக்கிரதீர்த்தம் வந்து, அத்தீர்த்தங்களுமீதில் வந்திருக்கொண்டிருந்த காலவருணியவரத்தின் வண்ணங்கொண்டு, வாயுவேக மனோவேகமாக நடந்து தரத்தினான். அப்பொழுது உலகவர் சூம்ந் நாராயணவரத்திடுக்க, நாராயணமூர்த்தி அரக்கனாகப் பிடிக்கப்பட்ட முனிவராக வந்தும் பொருட்டுத் தமது சக்கிரதீர்த்தம் அனுப்பினார். அது வந்து இராட்சதன் தலையை அதுதான் தள்ளிற்று. உடனே கோரணம்போய்த் திவ்யசரிதம், பெற்றுப் புஷ்பமாசி பொழிய விமானத்தின்மேலேறி, அஞ்சலிகப்பிச் சக்கிரதீர்த்தம் வணங்கி இன்பமான கிரந்தவசனங்களாலே, “திருமால் கரத்தாக் கபரணமாயும், இராட்சதர்களைச் சங்கரிப்பவரும், ஆயிரம் சூரியனுக்கொப்பாகப் பிரகாசிக்கின்றவருமான உமக்கு நான் காரம். திருமால் துக்குப் பிரியமான சக்கிரதீர்த்தவாரே! உமது கருணைத் தனியால் நான் இராட்சத சொரணம் நீங்கிச், உயமான திவ்ய ரூபம் அடைந்தேன். என் பெண்டிர்கொல்லாரும் என்னிடம் பிரிந்திருப்பதினால் மனம் மெலிந்து வருந்திக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால் சொர்க்கத்துக்குப் போகும்படி விடை தந்தருளவேண்டும்; நான் காரமட்டும் உம்மை மறவாமல் தியானித்துக்கொண்டிருப்பேன்; என்மேல் கருணைகூர்ந்தருளும்” என்று பத்தியுடன் துக்குத்தான். சக்கிரதீர்த்தவாரும் அவனைப்பார்த்து “ஐயோ! எல்லாம்! அப்படியேயாகட்டும், போய்னாரும்” என்று செல்ல கொடுத்ததுப்பிரியித், துக்குத்தான் காலவருணிய வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சொர்க்கதேவையெழுந்த சொர்க்கார்கள், காலவருணி “திவ்ய சூரியனுடைய உத்தம் சூரியமாயே! சக்கிரதீர்த்தவாரே! பெரிய அரக்க

நீங்கள் சந்தரித்த உயங்கு வளங்காரம் பண்ணுகிறேன். இதையுடனும் வளையில் விசாரித்தவன் திருத்திரை வகை பதவிகளையுடைய உத்தம தர்மநீர்த்தத்தில் நிறைப்பொழுதும் வசதியைப் பண்ணிக் கொண்டு, இதில் வளானம் பண்ணுகிறவர்களுடைய பரபங்களை நீக்கி அவர்கள் சாஸனமான முத்தியை அடைவதற்குச் செயல் திருவனம் பற்றியருள்வேண்டும். அன்றியும் இந்தத் தீர்த்தத்திற்குச் சூட்சுமிநீர்த்தமென்று பெயர் வழங்கச்செய்து, இங்குள்ளவரின் வசனக்குப் பூதபிரேதசொக்களானவரும் அச்சத்தினைப் போக்கியருள்வேண்டும்” என்று வளங்ககி, சக்கிரபுதம் அங்கு கொள்ளம் அப்படியே உட்கக்கடவதென்று வரமளித்தது, அந்தத் தீர்த்தத்திற்குள் மறைந்தது.

கேளுங்கள் பிராமணேத்தமங்களே! நீங்கள் கேட்டுக்கொண்ட படியே, இராட்சதனுத்பத்தியையும், கேட்டவர்களுடைய பரபங்களை நீக்கித் தெரிவித்த செய்விற சூட்சுமிநீர்த்தமெனவும் முங்களுக்குச் சொன்னேன் என்று சூதர்சொல்ல, ரிஷிகவர்கள், மஹா பிராணு குறும், பெளரணிகோத்தமரும், வியாசர் வேதமான சூதமுனி வரே! தரிப்பவையுமுதல் தெரிபட்டவை வளையில் பரவி விசாரித்திருந்த சூட்சுமிநீர்த்தமானது இப்பொழுது மத்தியில் அறிவப் படாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? இந்தப்பெரிய சந்தேகத்தைத் தீர்த்தருள்வேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில் மலிகளுக்குக்கெல்லாஞ் சிறகு முனைத்திருந்த படியினால், அவைகள் தங்கையாவாதத்திலிருந்த குன்றுகளோடும், ஆகாயத்தில் அதிக வேகமாய்ப் பறந்து தங்களுக்கு இஷ்டமான ஸ்ரோகரங்கள், இராமங்கள், வளங்கள், இவைகளின்பேரில் ஹுட்காருவதினால், அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள தீவனத்துக்களும், மரம், செடி, கொடிமுதலானவைகளும், பிராமணர் முதலான வாதியர்க்களும், பாதம் பொறுக்கமாட்டாமல் மண்ணெடு, மண்ணுப்பமுடிய, யாகமுதலான வாதிகள்களெல்லாம் எகித்தத், தேவர்கள் அங்கு காரியில்லாமல் தவிக்க, இந்திரன் மிச்சிஷ்டந்த வச்சிராபுதத்திற்குக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, அதை வேகமாய்ப் புறப் பட்டுப்போய்ப் பருவதக்கனைத் துரத்தி யவைகளின் சிறகுனைத் துணித்தல் தீவ்ருயின்னப்படுத்தினபோது, மலிகளெல்லாம் தீர்க்கதி யாய்ப் பவமடைந்த சமுத்திரத்தில் விழுந்த மறைந்துகொண்டன.

அப்பொழுது, வெயிலாகிந்தச் சகிரித்தந்தத்தில் 'சூத்திர' மென்று கிளைத்து அதில் வந்துவிழுந்தன. 'சூன்செயல் சகிரி' திந்தாமலத்தில் மறைபட்டுக் காணப்படுகிறது. வாய்செய்த புவி அழித்திருக்கிறது. சகிரித்தந்தம் விருப்புத்திதும் 'பெரிய' மலைகள் கிழலில்லை. அதனுல்தான் தீர்ப்பவனத்திதும், தேய்ப்புத் திதும் அத்திர்த்தம் இரண்டுபட்டதுபோலக் காணப்படுகிறது. இத்தக்காரணத்தினால்தான் சகிரித்தந்தத்தில் மத்தியமாகும் அங்கு ஆங்குத் தோன்றுகிறிருக்கிறது. கேட்டகாலே முடிவாகிவிட்டது, உங்கள் சாதகததங்குச் சமாதானஞ் சொல்லிக் கொடுத்தேன். இத்த ஆத்திர்ப்பாதததப் படிப்போரும், கேட்போரும் புத்திர பொத்திர தாததிராதததததன் சகிரிபோகத்திலும் அதுபவித்த அப்ப ததத்தில் முத்தியை அடைவார்களென்பதும் சந்தேகமேயில்லை.

தாலாவது

அத்தியாயம் முத்திரை

சூ:

இத்தாவது

சகிரித்தந்தத்தில்

அவ புசை விஞாமன் இவர்கள் சாபு

விமோசனம் அடைந்தது கூறிய

அத்தியாயம்.

முனிசுதாரகனே, கேளுங்கள். பாலநிலத்தகமாயும் புண்ணியப்பிரதமாயு மிருக்கிற சகிரித்தந்தமென்கைய உங்களுக்குச் சொன்னேன். இன்னமும் அத்திர்த்தத்தின் அற்புதமான ஒரு விசேஷஞ்சொல்லுகிறேன் பூர்வகாலத்தில் விஞாமன் என்கிற ஒரு வனவும், அங்கிலகை என்கிற ஒரு அப்பாரத்திர்ப்பும், பிரயதே வதுகைய சொடியசாபத்தினால மரணித் துண்டெடுத்துப், புவி அழிவகைய இத்தச் 'சகிரித்தந்தத்தில்' ஸ்ரீராமம் பண்ணி அத்தச் சபத்தினின்றும் கிடைத்தார்கள் என்று குத்சொன்ன, காரணம் ராமனாகிவன், 'ஐயா! கிரிதில்லாத பொதாக்கிரான' குதமுனி ஸ்ரீ: வீ: பிரயதேவமும், கிரிசகிரிதாவிருப்பதால் உங்களுக்குத் தெரிந்தது 'சூத்திர'மாகிறது. 'சூன்செயல் பிரயதேவன்' கிரிதில்

பூம், அலம்புகையையும், எந்த அபராதத்துக்காகச் சிறந்தார்? அவர்கள் பாரிடத்தில் பிறந்தார்கள்! அவர்களுக்கெப்படிச் சாப விமோசனமாயிற்று? இவைகளைக்கேட்ட ஆவலையிருக்கிற எங்கள் குளுக்குச் சகிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கக் கூடாது சொல்லுகிறோம்.

ஒரு காலத்தில் பெருமைதங்கினவராயும், கயம்புவாயிருக்கிற பிரமதேவன் சத்தியலோகத்தில் தேவதாசிகளின் நாட்டியத்தைப் பார்த்து ஆவந்திக்க கிரும்பிக் கானனமான மொன்று ஏற்படுத்திச் சாவ்லி, சாவ்லிப் பென்ற இரண்டு தேவிமார்களிரு புறத்திலும் விளங்கச், சிரஞ்சீவிபான ஸங்கை, மெய்ஞ்ஞாயிபான சனந்திமாலை, மஹாத்மாவான நாரதர், இன்னமற்றுமுள்ள ரிஷிகவர்களுடைய கீற்றிருக்க, அநேகபாரிரர் தேவர்களோடும், ஆதித்தியனாதி சுவர்க்குங்கங்கோடு மித்திரன் துதிக்கச், சித்த சாத்நிய கின் ஸர கிர்ப்புலகும், அஷ்டவக்சுளும் நுழந்திருக்க, அந்தச்சுபயி மெழுகுருளிலிருந்தார். மேககஜனைப்போல் கம்பீரமாயும், கேட்ட வர்கள் பனதுக்காணத்தாயும் கீனை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் முதலான வாத்தியங்களுக்காக, ஆகாய கங்கையின் அலைகளிலெழுந்த துளிகளோடுகூடிய மத்தமாருதம் மெத்தென்று வீச, ஊர்வசுமுதலான தேவதாசிகள் முனையடி ஆடிய சிரமத்தினால் சோர்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது அழகும் பெயரையும்முழுதாய் அலம்புகை பென்னும் தேவதாசியானவன் பார்ப்பாவர் மனது பவங்கும்படி சபைநடுவில் சந்தனஞ் செப்பலில், அவன் கட்டி பிருத்த டன்னாடை காற்றினால் கிண்பெய்யுபால், அவருடைய தொடைமுனம் பாவருங் காணும்படியிருந்தது. அப்பொழுது பிரமதேவன் முதலான தேவர்கள் வெட்கத்தினால் தங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். இதுமேல் என்றே கையாத்திரம் காமநீதிச், சீரத்தில் மலிர்க்குச்செறிப, ஆனந்தத்தினால் கண்கள் மூடி, அலம்புகையின் அவயவங்களை நாணில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இவ்விதம் அலம்புகையினிடத்தில் மோகக்கொண்டதைக் கண்ட பிரமதேவன் கிதாமனப்பார்த்து, "அடா தஷ்டா! இப்படிப்பட்ட தர்ச்செய்க்கையச்செய்த நீ பூனோகத்தில் பகிர்த்துய் பிறக்கக்கடவாய், இந்தத் தேவதாசியு முனக்கும் பாரிசுபாசுக்கடவன்" என்று சபிக்க, அது கேட்ட

வித்யாவி மனத்தில் துயரமடைந்து, பிரமண வணங்கிச் “கங்காமி, பக்தவத்சலா! இந்தக்கடும் சரபத்தை நான் கமக்கமாட்டேன்! கருணாகடலே! என்னைக் கரத்தருளவேண்டும்” என்று கெஞ்சிக் கேட்கச், சரஸ்வதி நாதரான பிரமதேவரும் மனவிரங்கி, “அப்பா வித்யா! நான் கொடுத்த சரபம் கிபர்த்தமானது, அது கிபர்த்தி யானும் கால எவ்வித சொல்லுகிறேன். * நீயும் ஷங்கபுரையும் பூனாகத்தில் மனிதராகப்பிறந்து சங்கிரவர்த்தியாகி, செங்கா ளம் இராஜ்ஜியபரிபாலனம் பண்ணி, உன்பத்தினியாவிய ஷங்கபுரையினிடத்தி லுத்தரத்தியாகிற் கிசரிவ்லாத புத்திரனுக்குக் தரு த்த வயதில் பட்டங்கட்டியபின் தட்சிணசமுத்திரக்கரையில் புல்லகிருமத்தாக் கருகாமையினிருக்கிற கங்கிரதிநீதத்தில் உன் பததினியோடுகட ன்நாணஞ் செங்கிரபொழுது பாய்புசட்டை யுரிப்பதுபோல மானிட சரீரத்தைவிட்டு நீங்குகியதும் சொர்க்கலோகம் வந்து சென்றீர்கள். கங்கிரதிநீதம் தவிர வேறெந்த தீர்த்தத்தில் ன்நாணம்பண்ணினதும் திராது. சொ ன்னென், சொன்னென்.” என்று சரபவிமோசன வழி கூறினபின், வித்யாவி சரீரதொழுகைத்து பிரமாவிடஞ் செலவுப்பெற்றுத் தன் னிருப்பீடத்துக்குப்போய் ஆனோசிக்கலானான். “இப்பொழுது நான் மனிதஜென்மமெடுத்துத் திரவேன்மெய், பூமியில் எந்தத்தாய் தகப்பன் வயிற்றில் பிறப்பேன்” என்று பலவாறு யோசித்துக், கடைசியில், “கேவலமாயி நாட்டில் அதிக ரூரனாயும் பாக்கியவானு கயுகிருக்கிற கதாநிக சென்றிற அரசன், கிஷ்ணுவுக்குப் பிரியமான இலட்சுமிஸயப்போஸப் தன்னிடத்தில் நேசமாயிருக்கிற கிஷ் ணுநி பென்னும் பதிகிரதானிரோமணியான மனைவியோடு வாழ் த்து கொண்டிருக்கிறான். நான் என் கிளைப்பயனும் அவர்களுக் குப் புத்திரனாகப் பிறப்பேன்” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, ஸாவிய வாகி, புஷ்பதத்தன், பங்காங்கடல் என்னும் வேலைக்காரர்களை படைந் து தனக்கு நேர்த்த சரபத்தினுயே பூனாகத்தில் கதாநிகன், கிஷ் ணுநி பென்றிற தம்பதிகளிருவருக்கும் நான் புத்திரனாய்ப்ப விக்க நிச்சயித்திருப்பதையும் சொன்னான். அது கேட்ட வித்யா வித்யாவி வெளிப்பிராணஞெந்த வேலைக்காரர்கள் தாஸர தாஸ்தா கக் கங்காவில் நீர் பெருகத், தங்கன் தலைவனைப்பார்த்து, “ஐயா, உம்மைவிட்டு நாங்கள் மூவரும் மிமித்திருக்கமாட்டோ மாண்புபாற்,

சுதந்திரமடைப மந்திரியாகிய யுகத்தரசன், ரணதளத்திற் றூர்ந்திநிதிக்
 கிற் றிப்போதிகளென்றெ சேனாபதி, வல்லபனென்றெ கிளைபாட்டுத்
 தோழனான பிராமணன் இம்மூவருக்கும், நாங்கள், புதல்வரதாய்
 பிறந்து உமக்கு ஊழியஞ்செய்து வருவோம்". என்று சொன்னார்கள்.
 அது கேட்ட விதமது, "நீங்கென்னிடத்தில் மிகுதியான கம்புக
 கொண்டிருக்கிறீர்களென்பதை நான் நன்றாயறிவேனெனும் நானும்
 கனாக்குச் சொல்லப்போகிற தீதமான வசனத்தைச் சொல்கொடுத்
 துத், கேளுங்கள். நான்தான் திவினியாசி இழியான மானிடரு
 லத்திற் பிறந்தும்படி, பிரமசாபம் நேரிட்டிருக்கிறது, நீங்களுநிக்
 சரபத்துக்குள்ளாகவேண்டிய காரணமென்ன? ஆகையால் நன்மானி
 டப் பிறப்பில் ஆகை, அவையாமல் நான் சரபகிமோசனமாய் வரும்
 வகையில் என்னைப் பிரிந்திருக்குந் துக்கத்தைச் சித்திக்குகொண்
 டிருங்கள்" என்று சொல்ல, அம்மூவரும் "ஐயா! இதுவரைக்குமென்
 கனைப் பாதுகாத்துவந்த நாங்கள் குற்றமற்றவர்களாயும் பத்தி
 வந்ததாயுமிருக்கிற எங்களைக் கவகிடத்துணரிந்தீர்கள் தங்களை
 விட்டுப் பிரிந்திருப்பதைவிட இழியான மனிதனுடைய மெடுப்பது
 நன்மாதாமென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையாலிப்பொ
 முது எங்களுக்கு உத்தரவுகொடுத்துக் காக்கவேண்டியதாய் உட
 னாம்" என்று அடிக்கடி காலில் விழுந்து பிரார்த்தித்துத் துதிக்க,
 லுதானும் அருமதிக்கொடுத்து அம்மூவரோடுகூடப் கௌகாயி
 நாட்டுக்குப்போக இச்சைகொண்டான். இது இப்படியிருக்கப்
 பூலோகத்தில் சோமவம்சகிரோமணியாயும், வந்தியன் பீரகை
 கீர்த்திபெற்றவனாயும், ஜனமேஜயன் புத்திரனாயும், புத்திரசூரி
 யாயும், நீதிமானாயும், வர்க்குச்சாதுரியமுடையவனாயும், தன்னுடிக்
 பேரல மன்னுயிரைப் பாதுகாக்குந் தன்மைபுடையவனாயும், இரத
 கஜதரகபதாதிகளாகிய சால்வகைச்சேனைகள் நிகழ்த்தவனாயும்,
 புலவனியுடையவனாயும், பெனவனமுடையவனாயுமிருக்கிற கதலீக
 ராஜன், யுகத்தரசனென்றெ மந்திரி, விப்போதிகளென்றெ சேனாபதி,
 வல்லபனென்றெ கிளைபாட்டுத்தோழனான பிராமணன் இவர்களை
 கெடக் கௌகாயி நாட்டில் அடக்கபுரிந்து வருகையில், தனக்குப்
 புத்திரனில்லாதிருப்பதைச் சுண்டு யாதுகிந்து, 'யோசனாவின்
 மொத்த, மந்திரியாகிய யுகத்தரசனாகவுயிரிந்து, மந்த உயவாத்தான்
 தனக்குப் புத்திரோற்பத்தியாகுமென்று கேட்க, மந்திரியர்வல்லபர

சரிப்பாத்தது, “ஐயா! காண்குண்டி என்நெ ஒரு சிகழ்ச்சிக்குக்கு. அவர் மஹா சத்தி; அவர் ‘சொன்னவா’க்குத் தய்யுறதிக்கி; சத்துருவும் மித்துருவும் அவருக்குச்சமம்; அவர் இந்நிலை ‘சீக்கிர’வும் பண்ணி மனதை யடக்கினவர்; எப்பொழுதும் வேத மோதிக் கொண்டிருப்பவர்; பிரமதேவனால் அக்கினிபோல் ஜொலிப்பவர். அந்த மஹாபவரிடத்தில் சென்று, அவரை வணங்கி, உமக்குச் சமமானவை புத்திரன் நீந்தருளவேண்டுமென்று மிராத்தித்துக் கொள்ளும். அந்த மஹாரிகி கருணைக்கடலாகையால் உமது மனோரதத்தைப் பூத்திசெய்வார்; சந்தேகமெல்லாம், என்று ஆலோசனை சொன்னான். அப்பொழுது சந்தேகனுடைய இருகண்களும் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்தன. அரசன் யுகத்தொழுதி அம்முனிவராக்நிமத் துக்குச் சென்று அவரைக்கண்டு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். காண்குண்டிமுனிவர் தம்மை வணங்கின அரசனைப்பாத்தியாதிகளாது பச்சரித்து, வாசுமையாவென்று அழைத்து, “ஐயா சந்தேகே! நீ என்னுச்சரிமத்துக்கு வந்ததாரண்மென்ன? உமக்குத் தேவையான ஓத நான் செய்து கொடுக்கிறேன்” என்று பிரியமாய்ப்பேசினதை மத்திரிகேட்டு “ஐயா மஹாபவரே! இவ்வரசன் புத்திரனின்வாமைபால் மிக வுருத்தப்படுகிறார். இவ்வாயைப் பற்றித்தான் சரிப்பொழுது கரண மடைந்திருக்கிறார். ஆகையால் சவாமி, அரசன் மனதையுரை நீக்கிச் சாக்ஷிவேண்டுமே” என்று வேண்டிக்கொள்ள, முனிசிரேஷ்டரானவர் அரசனைப்பாத்தது “ஐயா! உமக்குப் புத்திரனுண்டாவான்” என்றார் வதித்து, அவ்வாசனோடும மத்திரியோடும் வெங்கண்டி நகரத்துக்கு வந்து, அக்கிடம் அரசன் செய்த புத்திரகாமெஷ்டி யாகத்தக்கு ஆசாரியராகிருந்து, அவை முடிந்தத நமதசங்கியம் பொய்ச் சேர்த் தாதி. நெரு அம்முனிவர் அதுக்கொத்தால் அரசனுக்குச் சகலவாசிக் கொண்டுருபுத்திரன் பூரீராமரைப்போல உற்பத்தியானான். சேனாதிபதி” முகிண்களே, விதமன் சந்தேகக் கவிற்றில் ‘காண்கு’ நீதிக் கப்பிரந்தான். அக்காலத்தில் சந்தேகனுடைய ‘மத்திரி; சேனாதிபதி, விளைபாட்டு தோழர்களுக்கும் அவ்வவர் குமரத்துக்குரிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். காண்குராய் என்பவன். மத்திரி யுகத்தொழுதி புத்திரனுக்கப்பிறந்து, வெங்கத்திராயுடன் எந்த பெயர் வந்தது யா நின்று வந்தான். “யுகபுத்திரன் கப்பிரந்தே” என்கிற சேனாதிபதிக்கு குமரனாகி என்று பெயர்வெண்ட புத்திரனுக்கப்பிறந்தான். அவ்வா

நீட்டம் வந்தபின்னொன்றை பரிசுரத்தோழனுக்கு வசத்தம் என்கிற புத்திரனுடையிறந்தான். இப்படிப்பிறந்து வளர்ந்துவுளும் கனக புத்திரர்களுக்கும் ஐந்துவயதானபின், அம்புமுடி யானவன் அ பொத்திரானுளை கிருதவரீயனுக்கு சீஞாவநீ பென்றெ பென்னுப் பிறந்தான். இப்படி ஐந்துபேரும் பூமண்டலத்தில் உதித்து வளர்ந்து வரும்நாளில், ஐந்திழைந்தான் என்கிற மதுராபலசுரரி யான ஒரு கொடிய அகரன் யிருந்தமதங்கொண்டு, தன்சேனைகளை யும் வதனாகிதக என்கிற வண்பனையும் அழைத்துக்கொண்டிப்பாய்த் தேவநகரியான கமராவதிகை முந்துகைப்பாட்டு அதிதூண் தேவர்களைபெல்லாம் துன்பப்படுத்தினதினும் தேவர்களுக்கும் புத்தம் கோட்டது. அப்பொழுது தேவேந்திரன் சதாநீகநீத் தன க்ருதலிலும்படி. கோடகச், கதாரிகன், தன்புத்திரனுக்கு இளவரசு பட்டம் கட்டினவந்தவிட்டு, வாதலி கொண்மெந்த தேரின்மேலே நித் தேவலோகம்போய்த், கையில் கில்லிபெடுத்துத் தேவர்கள் பார்த்திருக்கும்படி அகரர்களைச் சங்கரித்துத், தானும் அந்த இர ணைகளத்தில் சந்துருக்கனாகடிபட்டு மடிந்தான். பிறகு தேவேந் திரன் உத்தியகின்படி வாதலி கதாரிகன் சீரந்தைத் தேரின்மே லேற்றிக்கொண்டு கெண்கெம்பி காட்டுக்குப்போய்ச் சமஸ்தானிகளு க்கு கடந்த சமசாரந்தைத் தெரிவிக்கச், கெண்குரவிகை மிகத்துய தங்கொண்டு அவர்களைகொட்டத் தன் பிரவுக்குச்செய்ய வேண் டிய கிரியைகளைச் செய்துமுடிந்தான். கதாரிகன் பத்தினியான விஷ்ணுநீ பெண்பவன் தன் காயகவிறந்தவுடனே அதுமதனாஞ் செய்தான். இவ்விதம் கதாரிகனும் அவன் மனைவி விஷ்ணுமடிபுறி ந்துபோனபின், கெண்குரவிகை மந்திரிகளின் வேண்டுகோளின்படிச் சிங்கசனமேறிச் செங்கோல் செலுத்தினான். மந்திரி, சேனாபதி கிளையாட்டுத் தோழனியர்கவிறந்தபிறகு அவர்களுடைய புத்திரர் ளும் நத்தம்பிரதாக்களின் உத்திரபாகத்தைவெடுத்துச் சமஸ்தானிகளு க்குத் தாங்கள் செய்பவேண்டிய ஈழியத்தைச் செய்துவந்தார்கள். இப்படிச் சமஸ்தானிகன் அதாகசெலுத்தி வருகாலிலொருகான் தேவேந்திரன் தன்னுடைய நத்தனமென்றெ சிங்கசாத்தோட்டத்தில் தான் செய்த ஐப் பிறோற்சனதாக்குக் கெண்குரவிகை வரவழைத்து உத்கவமுடிந்தவுடன் அந்த காவனியாபந்தது "ஐயா, அம்புமுடி பென்றெ தேவநகரி பிரமதேவன் காபந்தான் அபேத்தியாரடி

தூக்கு வீதாவதீ பென்னும் பென்னாய்ப் பிறந்திருக்கென். நீர் பூர்வம் விதும் கொன்னும் வகவாழிருக்கையில், பிரான்சுமையில் கடித்துக்கொண்டிருந்த அவம்புகைசின் வந்திரம் காத்திருக்கிலக, நீர் அதிக மோகத்தோடும் அவனைப்பார்த்து மதிமயங்கி விருத்த படியால், நீரும் அவனும் மாணிடராகிக் கூடிவாழ்ந்து, அவன் வயிற்றிலொரு புத்திரன் பிறந்ததின் அவனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்தது, தென் சமுத்திரக்கரைவிலிருக்கிற ஷக்கிசு தீபத்திலுள் மணியோடுகூட ஸ்ரானம்பண்ணினவுடனே சாபவிமோசனமாகுமென்று பிரமதேவன் சொல்லியிருக்கென். ஆகையால் வீதாவதீபென்றது அவம்புகைசனாவன் வெரு சீக்கிரத்தினுமக்கு மணியாயவான்” என்று நடக்கப் போகிறகதைவைச்சொன்னான். செல்வாடிகளும் இத்திரவிடத்தில் விடைபெற்று விதாவதீயை விவாகஞ்செய்யவேண்டு மென்கிற ஆவலோடு கௌகாஸியோ காடுபோக்கி வருகையில், தினேரத்தமை என்ஹி தேவதாசி சிலசமசாரம் பேச ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது அவனுடைய கித்தமெல்லாம் இத்திரன் சொன்னதைப்பற்றி யாவோசனைவிலிருந்ததனால் பேசவந்த தினேரத்தமையைக் கவனித்துப் பாராமலே நடந்தான். தினேரத்தமை, கோயங்கொண்டு, தன்னையலட்சிபஞ்செய்தபோகிற அரசனைப்பார்த்து, “அரசனே, நீர் வீதாவதீயை பனதிலெல்லவிக் கொண்டிருந்தவையால் அல்லவா என்னை உலட்சியம் பண்ணினீர், செல்வாழிருந்த சிமாட்டிகள் அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டார் கனென்பது உமக்குத்தெரியாதா! நீர் எந்த வீதாவதீயை நிரிந்துக் கொண்டு என்னை அவமதித்தீரோ, அந்த வீதாவதீ உம்மைவிட்டுப் பதினாறுவருஷம் பிரிந்துபோவாள்பாரும்” என்றுகொள்ள, அரசன், “நான் வீதாவதீயை எவ்வகையிலாவது அடைவேனோபாரால் பின் அவனைப்பதினாறுவருஷம் பிரிந்திருப்பது எனக்குப்பெரிதல்ல” என்றுசொல்லி, அந்த வீதாவதீயைநிரிந்துக்கொண்டேதன்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். கொஞ்சகாலஞ்செய்தபின், அரசன் காமங்கள் ஸ்திரியப் போன்றிருக்கிற வீதாவதீயை மணம்புரிந்து, அழகென்ற கிருட்சத்துக்கு அவன்காரமான பூங்கொத்தாயும், காயசமுத்திரத்து அவனைப் போன்றவனாயும் இருக்கிற வீதாவதீயோடுகூடிச் சாமலினைன் செய்து மகிழ்ந்துவரும் காணலிசு, வீதாவதீ கர்ப்பந்தரித்துச், சரீரம் வெணுத்து, அமிர்தத்தில் முழுவி எழுந்த சந்திரனை

போலவும், சர்ப்சின்னம் என்றும் தோன்றினபின்; உதயமர்ஞர் தருணத்திலிருந்தொத்திரனோடு கூடிய சேத்திசையைப்போலவும் விளங்கினான். மனைவிகர்ப்பவதியாபிருந்தது கண்டு சந்தோஷமடைந்து, இராஜன் அவன் கிரும்பிய வண்டிக்களை வெல்லாம் அழைப்பித்துக்கொடுத்தான். ஒருநாள் மிருகாவதீக்கு இரத்தவர்ணமான தடாகத்தில் குளித்தவிடையூட கிருப்பமுண்டானதைக்கண்டு, அந்நாள் உடனே பிரத்யம்போன்ற குந்தமுஜலத்தினாலேகிறைந்த ஒரு தடாகமுண்டாகி, அந்தக்குளத்தில்நாரைப் பண்ணி, மலர்ந்த புரளம்பூவைப்போல விளங்குகிற இராஜமகிஷிசை மாமிசமென்றெண்ணி, பொருபருந்து கொண்டபோய், உதயகிரியின்ருகையிலிறக்கியது. இராஜபத்தினி மூர்க்கையாபிருந்து கொஞ்சகாலத்திற்குப்பிறகு மூர்க்கைசெனின்து எழுந்திருந்தபோது, கொடியோன்ற அவளது சரீரம் நடுங்கியது; இரண்டுகண்களிலிருந்து நாரை நாரைவாக நீர் பெருகிற்று, “ஐயோ! பிராணகாதா! நான் உம்மையிட்டுப் பிரிந்திருக்க என்ன தீவினை செய்தேனோ! இப்பொழுதெனக்கென்னகதி; நானெங்கே போவேன்; உமது முகத்தை பெப்பொழுது பார்ப்பேன்” என்று புலம்பி, உயிரைவிட்டுத்தானிதது; சிங்கம், பாணியினவகளினெதிரில் நிற்க, அந்தபிருதங்கள் அவளைமுகர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை. காலமல்லாத காலத்தில் மரணமெப்படிவரும்? கேட்டவர்கள் உருகுமாடி, எழுந்ததைக் கேட்ட மிருகாதிகளையெடுக்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தச்சமயத்திலொரு பிஷிசுமாரன் வந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்த அவன்போயில் தயவுகூர்ந்து, கண் ஆச்சிரமத் துக்கு அழைத்துக் கொண்டிபோய்த் தன் பிதாவாகிய ஜமதக்ஷி விடத்தில் சமாதாரத்தைத் தெரிவிக்க, தர்ம குணமுள்ள ஜமதக்ஷி மூனியர் அந்தப் பெண்ணைச் சம்பந்தித அழைத்து, “அம்மா! உன் பிதா கிருதவர்ணனைப்போல நான் உன்னைப்பாதுகாத்து வருகிறேன். நீ பம்புடா மலிக்மரு” என்று காதலியப்படுத்தினார். மிருகாவதீவும் அம்மணிவராகச்சிரமத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். கொஞ்சகாலத்துக்குப் பின், பார்வதி சுப்பிரமணியரைப் பெற்றதுபோலக், செளரியமும், காதலியமுமுள்ள ஒரு புத்திரனைப்பெற்றான். அவன் பிரசவ அகாலிலிருந்தபோது, அங்குள்ளரிஷிபத்தினிகளெல்லாரும் மருந்த முதலியகொடுத்துத் தாயைப்போல அலனைப்பாதுகாத்தது

கந்தரர்கள், அந்தப்பிள்ளை உதயபருகத்தின் ஐந்திதழ்படிவால் அடிநாக்கு உதயனாகி என்று பேரிடவேண்டுமென்று ஆசாசனனாரி சொல்லி, அப்படியே அந்தப்பிள்ளைக்கு உதயனாகி என்று பேரிட்டார். கன். இவநீக்கி முனிவர் அக்குழந்தைக்கு சொன்னமுதலியான சொத்து வித்திபாப்பிரகம் பண்ணிவைத்தார். அவனுக்குப்பாலியம் நீங்கி பெயர்வனம் வந்தபோது அவன் ஒருநாள் காட்டுக்குப் போகையில், ஒருவேடன் பாம்பொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டு மனமுருகி, அவ்வேடனைப் பார்த்து "அப்பா! இந்தப்பாம்பைப் பிடித்து வருத்துகிறதினால் உனக்கு என்னலாபம் வரும? ஆகையால் நயவு செய்து, இதைவிட்டு விடு" என்று சொன்னான். அதுவேகட்டு வேகமே, "ஐயா இதைப்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு, இராமங்களிலும் டிண்டனங்களிலும் போனால், எனக்குப் பிச்சை நிரம்ப அகப்படும்; ஆகையால்தைவிடமாட்டேன்" என்று, அதைப்பிடித்து ஒரு பெட்டியில் அடைத்து விட்டான். உதயனாகி தன் தாயார் தனக்குக் கொடுத்திருந்த தங்கக்காப்பை அந்தப்பன ஆசைகொண்ட வேடனுக்குக் கொடுத்துப் பாம்பை விடுவிக்க, அது உடனே ஒரு மனிதரூபமடைந்து கைகூப்பி வணக்கி யவனோடு சிவக்கொண்டு, அவனைப் பாதாள லோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயிற்று. இப்படி திருநராகத்திற் குமாரனான கிண்ணகி என்னும் பாம்பினால் பாதாளத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட உதயனாகி நீண்டகாலத்தோதிரியான லரிதை பென்ற ஒரு அழகிய பெண்ணை மணந்து கெடுத்த வாழ்நாதிருந்தான். கொஞ்சகாலம் கழிந்தபின், லரிதை கர்ப்பவதியாகி, நிகரில்லாத பரக்கிரமத்தோடு கடின ஒரு புத்திரன் பிறந்தவுடனே, லரிதை உதயனாவிடத்திலேடிவாது "பிரானேசா! நான் பூர்வஜன்மத்தில் கெட்டி என்கிற வித்தியாதரஸ்திரி; சாபவசத்தால் நாககண்ணிகையாகப் பிறந்திருக்கிறேன். எனக்குக் குழந்தை பிறந்தவுடனே சாபத்திரவேண்டு மாகையால், இந்தப் பிள்ளையையும் வரடாசபூமாவிலையும் கொலுவதென்பதற்கு இந்த விண்ணையும் வாங்கிக் கொண்டு என்னை யனுப்பிவிடும?" என்று சொல்லி, அவனுமப்படியே யாகட்டுமென்று அவைகளைபெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டவுடனே, நாகக்கண்ணிகைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவன் ஆசாமார்க்கமாகப் போய்விட்டான். உதயனாகி விண்ணமுதலியவர்களைக் கைக் கொண்டு, தன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதினால் துக்கித்துக் கொண்டு

குருக்குத் தாயாரைப் பார்க்க விரும்பி ஜமதகீனி சூச்சிரமம் வந்து
சேர்ந்து, அவரால் ஆறுதல் சொல்லப்பட்டிருந்த நாலயக்கண்டு
அவளுக்குத் தன்னுடைய சகல விருத்தாந்தங்களையுந் தெரிவித்தா
அவன் சூர்த்தபரிபூரிதை யானான். இங்கே இப்படியிருக்க, உதயன்
விடத்தில் காப்பை வாய்க்கக்கொண்டு போன வேடன், அந்தக்காப்
வை விக்கவிரும்பிக் கொண்காம்பி நகரம் சென்று, அங்கிருந்த ஒரு
விவாபாரியிடத்தில் விஸாகுறு அந்தவணிகன், காப்பில் வெட்டியிருந்த
சுணர்நாடிகை என்ற பேரைப்பார்த்து அவ்வேடனைக் கட்டிக்
கொண்டு அரசனிடம் சென்று, நடத்தவற்றைத் தெரிவித்தான்.
மிருகாவதியை விட்டுப்பிரிந்து கணரத்துருளிக் கொண்டிருக்கிற சகஸ்ரா
னிகை, அவளுடைய ஹஸ்த ஸ்பரிசுத்தால் அமிர்தம்போலக் குளிரச்
சிறுக்கும் கண்ணத்தை மார்பிலிணைத்துத் துக்கித்துப் புலம்பி, அக்
காப்பின் வரலாற்றை அந்தவேடனாலே தெரிந்துகொண்டு, தன்
மிரண நாயகியான மிருகாவதியைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு, குளியன்
சந்திரன் முதலான ரெகங்களுதயமாகிற உதயாகலத்தை நோக்கி
மந்திரிகளோடு புறப்பட்டுப் போகையில், மிருகாவதியைக் காணவேண்
டுமென்கொ விருப்பத்தினால் இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாமல் லவன் அவ
ன்னைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, வந்திகை பற்பலகதைகளைச்
சொல்லி மனத்துயர் நீக்கிக் கொண்டுவந்தான். இப்படி வழியெல்
லாங்கட்டி யானையுஞ் சிங்கமும் விநோதமில்லாமல் வாழ்ந்திருக்
கும்படி சாந்தமாயிருந்த ஜமதகீனி முனிவருடைய சூச்சிரமத்துக்கு
வந்து, அந்த முனிவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த பொழுது
அவரும் அரசனைப்போலிவதித்து, அச்செயமுதலியவற்றை துபசரித்து.
“ஐயா! நரகாதனை! இக்குழந்தை மிருகாவதி வயிற்றில் பிறந்தவன்.
மஹாபராக்கிரமசாலியான இவன் திக்கு விஜயமபண்ணி ப்ரீராமச்
சந்திரனைப்போலக் கீர்த்திவந்தது மிருப்பான். இவன்பேர் உதயன்.
இதோ இருக்கிற இவன்தான் மஹாபதிரிதையான மிருகாவதி. இவ்
விருவகாரயும் பெற்றுக்கொள், தாமத்யாதே ” என்று இதமாயும்
தர்மமாயுஞ் சொல்லிமுடித்தார். உடனே சுணர்நாடிகை தன்மனை
விலையும் புத்திரனையு மழைத்துக்கொண்டு மந்திரிகளோடுகூடத்
தன் இராஜதானியான கௌசாம்பி வந்து, பூர்வம் மஹேந்திரன்
தனக்குச் சொல்லியிருந்த வசனங்களை நினைத்துப்பார்த்து, மனித
ஜன்மத்தில் பெறுபபுண்டாகிய, புத்திரசாலியும், இராஜ்யபரிபாலனஞ்

செய்யத் தக்கவனுமான புத்திரனிடத்தில் இராஜ்யத்தை ஒப்பு வித்துவிட்டு, வசந்தக, குமால்வாக, யோகித்யவாக என்னும் மூன்று திரிசூரியும் தன் பத்தினியையும் அகழத்தக்கொண்டு, அபரிமாத னாஞ்செய்துகொள்ளும் பொருட்டுத், தென் சமுத்திரம் கணாலி நெருக்கிற சகிரேந்திரத்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறும்பிக், காற்றுப் போல் பறக்குக் குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு சமுத்திரக்கரை வந்து, சகிரேந்திரத்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின மாத்திரத்தில், அங் கையந்து பேர்களுக்கும் தமதுசாபம் நீங்கி என்மான மனிதசீரம் போய்த், திவ்யசொருடிகளாய்ப் பட்டுப்பிதாம் பரமணிய்து, திவ்ய சந்தன புஷ்பங்களைத் தரித்து திவ்யாபரணம் பூண்டு, விநாயகர்த்த விமானத்திலேறி, தங்கள் சாபத்தீர்த்த சகிரேந்திரத்தத்தைப் புகழ்ந்து, சகலரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சொர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந் தார்கள். முனிசுவரர்களே! கேளுங்கள். அக்காலந்தொடங்கி ஜனங்களெல்லாரும் சக்கிரேந்திரத்த மகிமைப்பயறிந்து, எப்பொழு தும் அதில் ஸ்நானம் பண்ணிவருகிறார்கள். இவ்விதமான பிரபா வத்தைபுடைய இந்த தீர்த்தத்தில் ஒருவேளையாவது ஸ்நானம் செய்கிறவனுக்குச் சொர்க்கம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். நானுக்க னுக்குச் சொல்லிவந்த பெரிதான உதாசரித்திரத்ததைப் பத்தியுடன் படிப்போரும் கேட்டோரும் தாமசித்தி, அவற்றை புடனே யடைகிறார் கள்.

ஐந்தாவது
அத்தியாயம் முத்தித்து.

சூரவது
மகிஷாசுரன் உற்பத்திக் கூறிய
அத்தியாயம்.

விபாசமதாரிஷ்டியின் சீக்கிரையும், பொன்னி கோத்தமராயு முள்ள தூதமதாரிஷ்டியை, உத்தமமான சகிரேந்திரத்தமானது தேவீ பட்டணக் வரைக்கும் பரவியிருப்பதாகக் கூறினீர்களே. அதைப்ப ிறச் சிறிது வினாவுகிறோம். சகிரேந்திரத்தமென்பது பரவியிருக்கிற தேவீபட்டணமெங்கிருக்கிறது? அதற்கு ஏன் தேவீபட்டண மென்று

பெயர்வந்தது ? புதிதாமசேதுவில் தொடங்குந்தில் ஸ்ரீராமம் பன் னுகிற பாரிகளுக்கும், சங்கிரித்தந்தில் ஸ்ரீராமம் பன் னுகிற பாரிகளுக்கும், பாலென்ன ? இதையும் மற்ற கிசேஷக்களையும் ஸ்ரீராமருக்குத் திருப்புகர்வது சொல்லியருளவேண்டும் என்று சிவ சங்கேடகர், நுதமுனிவர் எல்லாவிஷயங்களையு முங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் சைவநாதராய்க் கேளுங்கென்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

இந்தக்கதைகளைப் படிப்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும் பாபங்களெல்லாம் நாசமாய்விடும். சிதாபதிபாதிப இராகவன் கட லீன்கண் ஓஸ்பது கற்களை ஸ்தாபித்துச் சேதுவைக்கட்ட எங்கே ஆரம்பப் செய்தாரோ அதுதான் தேவீபட்டணமென்பது. அது வரைக்குந் சங்கிரித்தில் பரவியிருக்கிறது. இவ்விடத்துக்குத் தேவீபட்டணமென்று பேர்வந்த காரணத்தையு முங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். சிவநாதராய்க் கேளுங்கள், முனிசிரேஷ்டர் களே.

பூவகாலத்தில் தேவரகராகளுக்கு யுத்தம் நடந்தபொழுது தேவர்களாலே தனது புத்திராகனழியப்பெற்ற திதென்பவன் மிகுந் துக்கமடைந்து தன் புத்திரிகாபபாரதது, “நீ இந்திரிய விக்ஷிதரு செய்து தபகபுரிந்து, தேவேந்திராதியர்களை நாசஞ்செய் வந்தக்க புத்திரனைப் பெறுவதற்குச் சித்தப்பட்டுப்போ” என்று சொன்னான் தன் தாய் கூறியவசனத்திற்கேட்ட புத்திரி அப் படியே காட்டுகளுசென்று எருமையின் உருவங் கொண்டு பஞ் சாக்வினி மததுவிலிருந்து கொடுதவம் புரிந்தாள். அதனால் உலக மெல்லாம் நடுகடுங்கின. மூன்றுவேதங்களும் மிகுதியும் பயம னடைந்தன, இரத்திராதி மூப்பத்துமுகத்தோடி தேவர்களுக் கெய்வி னார்கள். அப்பொழுது கபார்கவன் என்னும் ரிஷிபாணவர் மனக் கலக்கத்தோடு இவனைப்பார்த்து, “பெண்ணே ! உனது தபகெனக் காண் திருப்பதியடைந்தேன். உனக்கொரு புத்திரனுதிப்பான். அவன் மகேஷமுகமும் மனிதவுடன மூடையலனுத் தேவர்களை யும் சொர்க்காதிபதியான தேவேந்திரையும் வருத்துவான். நீ தபகச சிறத்தியிடு” என்று சொல்லித் தமதிரப்பிடஞ் செஞ்ஞ்.. பிறகு மகிஷாசுரன் மகாபதாசுரமசாலியாப்பிற்றது பெளர்ணியம்

இம் கடல்விருத்திபாவதபோல்வளர்ந்துவந்தான். அப்படியான
ருவிகாலத்தில், அகநர் தலைவகுபெய் விப்போகத்தின் புத்திரன்
யிதழுகவாலையும், பூலோகத்தினுள் மற் அகநிரேஷ்டர்
ளும் மிலோகரோகருக் கிடைத்த வாமகிவாமையகேட்டு ஆனந்த
மடைந்து, தன்ருகக்கடி யவளிடம்வந்து, “அநிவித்திரக்த் குழந்
தாய், ‘பூர்வமெங்கருகருக் செக்தழுவிரக்த செக்தகலோக
அரசாட்சியைத் தேவர்கனெல்லாரும் விஷ்ணுவின் சகையத்திரு
பைகரித்துக்கொண்டாகல், நீ பராக்ரமசாலியும், விருமுடைய
வனும், பிரமதேவனும் எல்ல வரங்கள் பெற்றிருப்பவனுமாத
லால், தேவர்கனோடு புலோமனா நாதனான தேவேந்திரனை வென்று
ளங்கள் அரசாட்சியை மீட்டுக்கொடுக்க வேண்டும்” என்று
வேண்டிக்கொண்டாகல். அதுகேட்ட மகிஷாசுரன், தேவர்க
னோடு சண்டைசெய்ய நினைத்து ஊமாவதிக்குப்போய் புத்தரு
செய்யத்தொடங்கினான். இந்தச்சண்டை மஹாபயக்கமமாகவும்,
கேட்டவர்கள் எடுங்கும்படியாகவும், தூத வருகும் நடந்தது.
கடைசியில் தேவர்களும் தேவேந்திரனும் பயந்து திக்குத்தினை
கண்டேந்துத் திதறியேகடிப் பிரமதேவரிபம் போய்ச்சேர்ந்து
முறைவிட, அவர் தேவர்களைவழத்துக்கொண்டு லோகநாயகர்
காலகேய பரமசிவன், நாராயணனிலர்சனிருக்குமிடம் வந்து, அவர்
களை வணங்கினேனெமொகத்துதித்து, மகிஷாசுரனது கொடுஞ்
செயல்களைச் சொல்லத்தொடங்கினான். “மகிஷாசுரனாவன் இத்தி
ரன், அக்கினி, பமன், சூரியன், சந்திரன், குபேரன், வருணன்,
முதலானவர்களுடைய பதவியைக் கவந்துகொண்டு, அவர்களைத்
தரத்திலிட்டுத் தானே வன்வதிகாரத்தைச் செலுத்தி வருகின்றான்.
இப்படியே மற்றத்தேவர்களுடைய அதிகாரத்தையும் பறித்துக்
கொண்டிருக்கிறான். இவ்வகையாக மகிஷாசுரனும் அதிகாரபிழ
ந்து தன்ப்ப்படும் தேவர்கள் எல்லாரும் செக்தகத்தைவிட்டுப்
பூலோகத்துக்குவந்து ஈனிரகுபங்கொண்டு மறைந்து சஞ்சரிக்கின்
ருக்கள். இந்தச்செய்தியை உமது சனிதியின் மூன்று தெரிவிக்கும்
பொருட்டாகவே தேவர்கனோடு மிக்கேவந்தேன். கருவிடைந்து
நீங்கள் அவர்களைக் காத்தருளவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தார்.
அதுகேட்டவுடன், சூரிபரமேசுவர், நாராயணன் இவர்களுடைய
ருவிகள் லோகத்தினும் பரக்கப்பயக்கஜாலின. இப்படியாகத்

கோபங்கொண்ட வெயிலுண்ணுங்கள், பிரமதேவன், இவ்வுதன் முகம்
 கவிதும், தேவேந்திரன் முதலான தேவர்களினுக்குத் து புரந்தப்
 பயந்தமான தேவசுதன் தனித்தனியே தோன்றின. அந்தத் தேவ
 சுகனெல்லாமொன்றாகக்கூடி ஓர் அக்ஷிமையோகம், கருணப்பட்
 தெ் தனது ஜுவாலையாலெங்கும் விபசித்தது. அப்படிப்பாவின
 தேவோராகியிருந்த ஒரு வந்திரசொருபம் வெளிப்பட்டது. அந்
 தச்சொருபத்துக்குச் சிவதேவசால்முதலும், பிரமதேவசால் கால்
 களும், விஷ்ணுதேவசால் கைகளும், இந்திரதேவசால் இடுப்புந்
 தமிதேவசால்மேலும், சந்திரதேவசால் கைகளும், வசுத
 தேவசால் தொடைமுதுக்கால்களும், பூதேவசால் நிதம்பமும்,
 சூரிய தேவசால் கால்கிரல்களும், அக்டவகக்கனின் தேவசால்கை
 கிரல்களும், சூரபிரதேவசால் மூக்கும், சுவப்பிரதேவசால்
 தேவசால் பல்லரிசைகளும், அக்ஷி தேவசால் கைகளும், சந்
 திர தேவசால் புருவங்களும், வாயுதேவசால் கைகளும்,
 மற்ற தேவர்கள் தேவசால் மற்ற அங்கங்களும் அமைந்தன.
 அப்பெண் சொருபம் தேவர்கள் கைகளால் பார்த்தவும் கிட்ட
 சொருக்கவும் முடியாமலிருந்தபடியால் ஓங்குகென்று அவளுக்குப்
 பெயரிட்டார்கள். இப்படித்தோன்றிய தேவியைக்கண்டு, மெஷா
 கரனும் துன்பமடைந்த தேவர்களெல்லாரும் மதறாசுந்தோக
 மடைந்தார்கள். பிறகு குத்திராதி தேவர்கள் தத்தம் ரூபாதி வாயு
 தக்கையையும், வந்திரம், மாலை, சந்தனம், ஆபரணம், இசைகளையும்
 அவளுக்குக் கொடுக்க, அவ்வாபரணத்தினால் அலங்காரமாய்
 விளங்கிய தேவியாவவள், பூமியாகாசங்கள் கடுகெடுக்கும்படியாக
 அட்டகாசஞ் செய்ததனால், உலகங்கொல்லாம் கடுகெடுக்கென, சிங்க
 வாகனத்தின்மேலாரோதித்துக்கொண்டு விரும்பத்தத்தேவியைச்
 சித்தர், முனிவர், கந்தர்வர் முதலான பேர்கனெல்லாரும்
 பார்த்து, “ஷய, விஜயீயம்” என்று துதித்தார்கள். அப்பொழுது
 தேவி செய்த சிங்காசத்தினும் உலகம் கடுகெடுப்பொழுது தேவர்
 களுக்கு விரோதிகளாயின சைத்திபர்கள் தத்தம் ஆயுதங்களைக்
 கைக்கொண்டு புத்தசன்னத்தரானார்கள். மெஷாகரனும் சத்தம்
 வந்ததிசையைப் பிடித்துக்கொண்டு, தனது கைவிடக்கூடாது
 பாணியால் மகாகோபத்தோடும் வந்து சேர்ந்தான். பூமியும்,
 பாதாளவாகனைய ஆதிசேஷன் முதலான காகங்களும் திடு

[illegible]

பயிற்சலும், மத்துமூன் அயவனது மந்திரிகளும் சண்டைசெய்ய
 வண்ணித் தேவி மூன்புகந்து நின்றார்கள். அது கண்டதேவியும்
 க்ரபுலேகம் மனோலேகங்களுக்கு மேலான வேகமூன்ச சிங்க
 வாகனத்தின் மேலேறிப், பிரணபகான மேகம்போல் துலிர்க்கின்ற
 தனது கிங்கிள நானேற்றி வக்கிரபுதத்தை வெரத்த பாணங்க
 கீழ் தொடுத்தபொழுது, பத்துலட்சம் பாணங்களும், தூதலுட்
 சும் குதிரைகளும், தூதலட்சம் தேர்களும், பதினாறகட்சம்
 பதாதிக்களுமடங்கிய சேனாவிரையுடைய மஹாஹு வெள்வவன்
 ஐந்தரான். இப்படியே பதாக்கிரமம்பொருத்திய அளவுபடாத
 வால்வகைச் சேனாக்களுடைய மகிஷாசுரனுடைய மற்ற சேனா
 பதிகளும் தேவியினது தங்கப்பூண்சட்டப்பட்டு விவக்கா நின்ற
 அம்புணால் ஒருஜாமனோரத்துக்குள் மடிந்தொழிந்தார்கள். கேட்
 மக்கனோ பிராமனோத்தமர்களோ! இச்செய்கை மிக ஆச்சரியமாக
 கிருந்தது.

ஆளுவது அந்தியாபம்
 முநிந்த.

ஏழாவது

மகிஷாசுரவதையுள் தேவியிட்டண்

வசலாறும் கூறிய

அத்தினம்.

இப்படியாகத் தேவியினும் தனது சேனாகள் சங்கிரகப்பட்
 டதுகண்டு மகிஷாசுரன் மதமாளோபங்கொண்டு சண்டையினைப் பரத்
 தது "அதிகபராக்கிரமசாலிபான சண்டையோ! துராத்மாவாயிது இந்
 தப்பெண்ணைச் சண்டைசெய்து சங்கரி" என்றான். வீரஞான சங்
 டயோபனுமப்படியே ஆகட்டுமென்றுகூறி புத்தகனத்தில் வந்து
 தேவியின்மீது சரமலைபொழியத், தேவியும், தனது பாணம்
 வளால் சண்டையினைது தேர், குதிரை, சாரதி, கிங்குநலிய
 வந்திற் பழித்த, அங்னது மார்திறம் பாணங்கலையேகினார்.
 'இப்படித் தேர் குதிரை சாரதி கிங்குநலிந்த சண்டையோபன்
 வளாப்புதத்தையெந்தித் தேவியிடஞ்சென்று' தேவியினது கை

தேவியின் சிவந்தவதும் தேவியின் உதவியையும் பெட்டியும், தேவியின் உதவியும் பட்டி கத்தியானது சூரியன் தான் கொண்டு சென்றிப்போயிற்று. தேவி தனது குலாயுதத்தினால் கட்டிவைத்து மார்பில் தாக்கினதிலும் அங்கும் பூமியில் விழுந்து மடிந்தான். மகிஷாசுரன் தனது சண்டகோபம் விழுந்தபொழுது கீழ்க்கொண்ட வானவன் பாசியின் பேசியேறிவந்து, பெரியகணிகள் கட்டப்பட்டு விளங்குவதில் தன் கத்தியைத் தேவியின் மேலெறிந்தான். தேவி தனது உங்காரத்தினால் அந்தச் கத்தியை விலக்கித் தனது குலாயுதத்தை மார்பிக்குத்தி விழுத்தினாள். பின்பு கணவன் என்பவன் அதிக வேகமாய்போடியதால் அவனையும் தேவி போர்க்கைக்குத்தினால் மடித்து, மகேசுவரன் கைகளை வலதுகைக்குத் தாவித்து, அங்கு கை வானினால் பெட்டி, அந்தகனைச் சந்திராயுதத்தால் கொண்டு வம்புமனதுப்பிவிட்டான். இப்படியே மகேசுவரனுடைய பெருங் காதிராமன் மாதிரிகளையும் குலாயுதத்தால் குத்தி வம்புமனது விட்டுக்கு அதிதிகளாக அனுப்பினான். இவ்வாறாகத் தன்னுடைய சேனிகள் நகரமானதுகண்ட மகேசுவரன் எருமைவடிவம் கொண்டு தேவியின் கண்களில் சிலரைத் தன் முகத்தினாலும், சிலரைக்காற்கு எம்புகளாலும், சிலரைச் சுவாசத்தினாலும் வதைத்துத் கொண்டு தேவியேறிவந்த வானமாயிபெ சிவந்ததைக் கொள்ளும் படியினால் கொண்டுக்கொண்டு சிவந்தமானது உக்கிரங்கொண்டு, தன்மாதத்தினால் பூமியிழையித்துத், தனதுகைகளால் மகேசுவரனது சரீரமுழுதுங்கிப்பது. தேவி மகிஷாசுரனுடையவளால் மகேசுவரனைக் கொல்லக்கூறிய பாசத்தினால் அவனைக்கட்டி, மகேசுவரனை விட்டுச், சிவந்தபுக்கொண்டு விட்டார், தேவி தனது வான்கொண்டு பெட்டி அவன் அங்குமொழித்து வானாயுதங்கொண்ட வானிட வுருவுகொண்டு செருக்கத், தேவி மர்மஸ்தானங்களைப் பின்கைத் தக்க கரிய பாணங்களால் முருக்க, அவன் துதிக்கை தந்தகன கொடுக்கிய பாணயுருவெடுத்துத் தேவிவானமாயிபெ சிவந்ததை விழுக்க, சிவந்தும் தனது வான்களால் அவன் துதிக்கைகளைக் கிழிக்க, அவன் மீசுவர் தனது வானுருவெடுத்துக்கொண்டான், துதிக்கைகளை மகேசுவரனது கண்கள் சிலந்து கோபம் கொண்டு கிழிக்க, மகேசுவரன் தன் கொம்புகளால் மகேசுவரன் பெய்த்துத் தேவி பீது எதிய, அம்மனும் அவன்கை வம்புமனது

போடிப்பொடியாகச் செறவடித்து மகிஷாசுரனைப் பார்த்துச் சொன்னதினான்: "அடே மூடா! நான் மதுபானஞ் செய்யுமனவும் நீ யிறமாப்புக்கொண்டு திரி; நான் மதுபானம் பண்ணினபிறகு உன்னைக்கொன்று பயலாகஞ் சேர்த்துவிடுவேன். தேவகண்டக ளான நீ யிறந்தாயிற் செத்தர், சாத்தியர் முதலான தேவர்கள் தந்தம் பதவியைப்பெற்றுச் சேஷியமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்." என்று சொல்லி வயறுண்டாய் மார்பிலொருகுத்துக்க் குத்தினான். அந்தக் குத்தினால் அவமலந்த மகிஷாசுரன் தென்சமுத்திரக்கரையை நோக்கிப்போட் டம் பிடித்தான். தேவியும் தன் சிங்கத்தின்மேலேறி பலவிதத் துரத்தி, மகிஷாசுரன் படுத்துபோகளை நீளமான தர்மபுஷ்பகரணியில் விழுந்து மறைத்தான். பின்னால் தொடர்ந்துவந்த தேவி மகிஷாசுர னைக்காணாமல் மயங்கும்பொழுது, "ஓ தேவி! உன்னைக்குத்தினான் சொந்த மகிஷாசுரன் இந்தத் தர்மபுஷ்பகரணியில் மறைத்து படுத் துக்கொண்டிருக்கினான், அவனை ஏதாவதொரு உபாயத்தினால் கொ ள்ந்து மூடித்துயிடு" என்று ஒரு அசுரீசுவாக்குப் பிறந்தது. அது தேட்டி, மகிஷாசுரனை வதைக்கச் செத்தமாயிருந்த தேவியானவன், தன் வாகனமாயிவ் சிங்கத்தையழைத்து, "நீ யதிகபராக்ரோமசாலி வாகனமால் இந்தத் தர்மபுஷ்பகரணியிலுள்ள ஐலத்தை ஒருதுளியும் விடாமல் குடித்துயிடு" என்று கட்டளைபிடச், சிங்கம் தர்மபுஷ்பகர ணியில் தான் பறக்கும்படி யதிலுள்ள நீரைக்குடிக்க, மகிஷாசுர னும் அந்தப்புஷ்பகரணியினின்றும் மிகச்சோர்வடைந்தவனாய் வெளிப்பட்டவரது, தேவி தனது திருவடியால் அவன் தலையை மிதித்து, குலத்தால் சுழத்திக்குத்தி, மிகுந்த கோபத்தோடும் கத்தியினால் அவனுடைய பெரியதலையைவெட்டி வெளித்தான். ஓ பிரமணோத்தமர்களே! இப்படியாக மகிஷாசுரன் தன் மந்திரிகள், சேனைகள், ஊனகங்களோடு தேவியினுலடிப்பட்டு மடிந்தபின், தேவர்கள், காதலர்கள், செத்தர்கள், தேவரிஷிகள் முதலானபேர் களும் வந்து அதித்துத் தேவிக்குச் சந்தோஷமுண்டாகச்செய்து அவனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்களிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். பிறகு தேவி தெட்சணசமுத்திரத்தின் வடகரையில் தனது பேரால் ஒரு பட்டணம் நிர்மிக்கத், தேவியின் கட்டளைபால் தேவோத்திரன் முதலான தேவர்கள் தர்மபுஷ்பகரணி யை அமிர்தத்தினால் நிரம்பச்செய்தார்கள். ஓ பிரமணர்களே,

அதனால் தர்மபுஷ்கரணிக்கு ஷரீரதீர்த்தம் என்றும் பேருண்டு. பின்பு தேவியானவள், தன்னால் நிர்மிக்கப்பட்ட அந்தப் பட்டணத்தில், பசுமாதலான சாஸ்பொருள்களும் நிறைந்து, ரோமயில் லாதிருக்கவேண்டுமென்றும், தர்மபுஷ்கரணியில் ஸ்நானம் செய்து தபேரகளுக்கு இஷ்டார்த்தசித்தி புண்டாரும்படிபும் ஹமஸித்துச் சொர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். தேவிலிங்கம் உண்டாக் கப்பட்ட அந்தமகிமை நிறந்த பட்டணத்துக்குத் தேவீபட்டண மென்று பேர். முனிவர்களே, அந்தப் பட்டணத்திலிருந்துதான் தர்மநிந்தையுள்ள ஸ்ரீராமர் சுபமுகூர்த்தத்தில் திலகவிருகங்களால் பிரார்த்தித்துத், தேவிலிங்கமடைய அனுக்குமென்று, "நமது ஹதயால் ஒன்பது சக்கிராங்குடன் சந்தோஷத்தோடும் சேதுகட்ட ஆரம்பித்து, வானரங்களுளே மலைகள், மரங்கள், புற்கள், கட்டைகள் முதலியவைகளைக்காட்டிவிருந்துச்சேகரித்துப்பத்துயோசனைகளையும், தூறுயோசனைகள்முமுள்ளதான அந்தச்சேதுவைச் சுழத்தித்தத்தில் இலங்காபுரிவகாக்கும் நமஸுலே ஐந்து நாட்களில் கட்டிமுடித்தார். தேவீபட்டணத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள நவபாஷாண மென்நிற சேதுமூலத்தில் மனிதர்கள் பாபநாசமாய்பொருட்டு ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டியது. அப்படியே சக்கிரதீர்த்தநிலம் ஸ்நானஞ்செய்து சேதுவுக்கதிபதியாகிய ஸ்ரீராமரைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது. சேவீபட்டணத்திலிருந்து கட்டப்பட்டசேது மஹா பரிசுத்தமுடையது. இந்தச்சேதுமூலத்துக்குக் கிழக்கு எல்லை தேவீபட்டணம், மேற்கு எல்லை தர்ப்பசபனம். இவ்விருண்டும் பாபங்களை, நாசமாக்கும் மஹைபுடையவைகள், மனிதர்கள் எந்த வழியாகச் சேதுவுக்கு வந்தாலும் இந்தச்சேது மூலத்திலும், சக்கிரதீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, சக்கற்பஞ் செய்துகொண்ட பிறகுதான் சேதுவுக்குப் போகவேண்டும். தேவீபட்டணத்திலும், சக்கிரதீர்த்தத்திலும், தர்ப்ப சபனத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்தாலும் சகலபாபங்களும் நாசமாகும். சக்கிரதீர்த்தத்தை 10வதிலும் நினைத்தமாதிரித்தில் இலட்சம் ஜன்மங்களிற் செய்த பாபங்களைக்லாம் பக்ஷமாய்ப் பிறப்பித்து முத்திகைகொடுக்கிறது. சக்கிரதீர்த்தத்துக்குச் சமமானதீர்த்தம் உலகத்திலிருந்ததுமில்லை. இறுக்கப்பேரவையில்கூட. பூலோகத்திலுள்ள சக்கிரதீர்த்தமான தீர்த்தம்மெல்லாவிர்த்தச் சக்கிரதீர்த்தத்தின் மஹைமையில் உதித்தது.

வெருபவருக்கு வினாவாகாது: முதலில் சம்பாஷணைத்தொடங்கித்
 தென் சமுத்திரத்தின் ஸ்ரீராமனஞ்செய்த சேதத்திரபின்டம் போ
 ட்டி, அதேமாதிரிபாகச் சக்கிரதீர்த்தத்திலுஞ்செய்த, சேதவுத்
 கதிபதிபாகிப ஹரிபைத் தன் பரபரிவாணமாம்பொருட்டிப் பணி
 யவேண்டியது. இப்படியே வேறு வழிபாகவருபவர்கள் தர்ப்ப
 சபனத்தில் செய்பவேண்டியது. நன்குந் தீர்மிக்கப்பட்டு ஸ்ரீராம
 சந்திரர் கீழ்நிலுந்த சிம்மாசனத்தை வுணங்குதிறவனுக்கு நாக
 பவயின்லி. முதலில் ஸ்ரீராமரைத் தியானித்து, "ஸ்ரீராமரது திருவ
 டிகளாத் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டத் தூவிகளமைந்ததும் இராலணசங்
 காரத்துக்குக் கிராமமாயும், ஸ்ரீராமசந்திரருடைய துக்க நிலந்
 திக்கு முக்கியமுமாயும், சிதாதேவியினது மனமாயிதரபகைக்
 குச் சூரியனைப்போலையிருக்கிற சேதவே! உனக்கு நமஸ்க்காரம்"
 என்கிற இந்த மந்திரத்தைபுச்சரித்துச் சேதவைச் சாஷ்டங்க
 மாக நாகக்கரித்து, வேதானத்துக்கு வரங்கொடுத்த பரிசுத்த
 மான வேதானதீர்த்தத்துக்குப் போகவேண்டும். இந்தஅத்தியாயத்
 தைப்படிப்பவர்க்கும், கேட்பவருக்கும், சொர்க்காதிபோகங்க
 ளெல்லாம் வெரு எளிதாகக் கிடைக்கும். கைவல்யமும் நித்திப்ப
 தற்குத்தடையேயின்லி.

ஏழாவது அத்தியாயம்
 முத்திப்ப.

எட்டாவது

வேதானாவரத தீர்த்தமகிமைமயில்
 சுதரிசனன் வேதானமான
 எத்தியாயம்.

இப்படிச்சொல்லிவந்த ருதமுனிந்திரரைச் செனாகாதிரிஷிகன்
 கோக்கி, இருவனுதவைபாபாருக்கு மாணுக்கரும் சர்வருக்கு
 மான ருதமுனிவரே! உமதுவாக்கிருந்த பிறந்த அமிர்நவருஷத்து
 க்கு ரூப்பானகதைகளைக் கேட்டும் திருப்பிபடைபயிம், இன்னரும்
 உமதுவசனமிருத பானத்தை கிரும்புகிற எங்களுக்கு இன்னரும்
 இலகவதைகளைச் சொல்லியருளவேண்டும். வேதானதீர்த்தமானது

கங்கைநீர்த்தந்தம்முத் தட்டினபலிகெத்தி விருத்திதென்று. என் கனக்கு மூன்மே சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அதற்குத் தப் பேர்வந்த னானமென்ன? அதுஎவ்விதமான மனமையுடையது? இவைகளைபெ ள்கனக்குத் கருணாபுரியவேண்டுமென்றுவினவு, குதமுனினர், ஸ்ரீரீ சுவரர்களே! நீங்கள் எல்ல சேன்விக்கேட்டீர்கள். இரகசியமும், அற்பு தமாயுமிருக்கிற இந்தக்கதைகளைச் சொல்லுகிறேன். சிரத்தையோ டுகேளுங்கள். பாமரர்களுடைய இந்தக்கதைகளைக் கேட்டுக்கொள்ளு வதாடையார்கள். பூர்வம் ஸ்ரீகைலாசபர்வத்தில், ஸ்ரீபரமேஸ்வரரும் பரமேஸ்வரியும் லீலாவிநோதமா யிருந்தகாலத்தில் பரமேஸ்வரிக்கு இந்தரசியமான கதைசொல்லப்பட்டது. பூர்வம், சத்தியவர்த ரும் பரிசுத்தருமான காலையமறரிஷிபாணவர் பரபிரமத்தைத்தியா னம் பண்ணிக்கொண்டு தமது ஆச்சிரமத்தில் தபசசெய்துகொண்டி ருந்தார். அவருக்குக் காந்திமநீபென்ற அழகான பெளவனகுமார த்தி யிருந்தான். அவன் தன்யிதாவுக்குப் பூணுக்குப் புஷ்பங்கள் கொ ண்டுவருதல், வேதிகை சத்திசெய்தல், சமீப்தாக் கொண்டுவருதல், முதலான பணிகளைக்களைச் சிரத்தையோடு செய்துவந்தான். ஒரு நாள் அந்தப்பெண் தன்யிதாவின் பூணுக்குப்புஷ்பம் கொண்டுவரு திறத்தாகக்காட்டில் நெடுந்தூரம் போய்த்தன்ருடையை அழகான புஷ்பவகனாக் கிடைத்துக்கொண்டு ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சீக்கிர மாய் வரும்போது, கதிரீசனாக், கங்கைஎன்றஇரண்டு கித்தியாதா குமாரர்கள் கிமானத்திற் செல்லுகையில் அவனைக்கண்டார்கள். முதத்தவனாக் கதிரீசனாக், மன்மதன் தேவிபாகிய ரதிவே இவ்விதவு குவங்கொண்டு வந்தவென்று சொல்லும்படியான அந்தப்பெண் ணினது பூர்வசந்திரன்போன்ற முகத்தைக்கண்டு, ஆனந்தங் கொண்டு, காமத்தால் மயங்கி, அவனை அடிக்கடி பார்த்து, அவனைச் சேரலிரும்பி, கிமானத்திலிருந்து கீழிறங்கி, அவனை நெருங்கி, “மஹாருபவாவணியத்தோடுக் கூடியிருக்கிற நீ யார்? எந்த மஹாநாயகிய புத்திரி? கிரிஸ்நாதயுனது சொந்தரிய வடிவ மானது என்னை மயக்குகிறது? ரதிக்கு ரூப்பான வண்ணப்பா ர்த்த, என்னை மன்மதன்பாணங்கனாக் வதைத்திருள்? கங்கையக் கண்டித. கித்தியாதாதசக்கொவத்தியிதாடைய அழகிய குமாரன் னாக், என்மெயக் கதிரீசனாக். பெண்ணே! நீ கருணாசெய்து என்னை வணங்குகிறது. காத்தருவையெண்டும், நீ பெண்ணாக் கணவனுடம்

பேற்றும் உலகது மனோகந்தம்மகொல்லாம் கெடுவதும்," என்று சொன்னான்.

அது கேட்ட காந்திமதி, சிவபிரமண மறுமொழி சொன்னாள். "ஐயா, வித்தியாதரகுமாரரான சுதரிசனரே! நான் காலவ மஹரிஷியின் புத்திரி; எனக்கின்றும் கலியாணமாகவில்லை; தந்தையின் பூணுக்கு வேண்டிய புஷ்பங்களெடுப்பதற்காக இந்தக் காட்டுக்குவந்தேன்; நானிங்கேயந்து ஒரு ஜாமமாய்விட்டது; நானிங்கே தாமதஞ்செய்து விட்டால் தேவதார்க்கணக்குக் குறைவரும்; அதனால் தபசிரேஷ்டரான என்விதா கோபமடைவார்; ஆகையால் நான் சீக்கிரம் போகிறேன். கண்ணிகளெல்லாரும் பிதாவுக்கு அடங்கிவிடுக்கவேண்டுமே யல்லாமல் சுதந்தரமாய் நடக்கக்கூடாதல்லவா? நீர் என்னை மனம் புரியவிரும்பினால் என் தந்தையிடம் வந்துகேளும்," என்று சொல்லி, ஆசிரமத்தை நோக்கிச் செல்லப் பிரயாணப்பட்ட காந்திமதியைக் காமத்தால் மதியவ் விய வித்தியாதரகுமாரன் கைத்தொடப் பிடித்திழுத்தான். அப்போது காந்திமதியானவர், "ஐயையோ! இந்தத் துஷ்டாத்மாவான வித்தியாதரகுமாரன் என்னைப் பணக்காரமாய்ப் பிடித்திழுக்கிறான்! ஐயா! பிதாயே! பெண்ணை பித்தக்கொடிய துஷ்டனிடத்தினின்றும் காப்பாற்றும்," என்று குரலிப்பட்டுவையப்போலவாய்விட்டுக் கதறிவழுத்தான். கந்தமாதனப் பருவத்தில் வாசம்பண்ணிகை கொண்டிருந்த ரிஷிகள்களெல்லாரும் அந்த அழுகுரல் யாதோவென்று அறியும் பொருட்டாகக் காலவமுனிவரை முன்னிட்டுக் கொண்டவ்விடம் வந்தார்கள். அப்பொழுது காலவமஹரிஷியானவர் சுந்தர்வன்கையில் அகப்பட்டிக் கொண்டிருக்கும் தன் குமாரத்தையையும், சுந்தர்வனையும் அவன் சமீபத்திலிருக்கிற அவன் தமபிணையும்கூர்ந்துக் கோபமடைந்து, வித்தியாதரனை நோக்கி, "வித்தியாதரப் பதரே, வேதாளமும் இராட்சதரும் பெண்களைப் பணக்காரமாய்ப் பிடித்திழுக்குந் தொழிலையுடையவர்கள். அந்தத்தொழிலையே செய்தீயும் துக்கம் சிறைந்த மனிதனுன்மெடுத்து, அதேஜன்மத்தில்தானே வேதான் சொருபம் பெற்று மாம்சம் இரத்தம்முதலானவைகளைப் புசித்து வெருகாலம் உலகத்தில் திரியக்கடவாய்; உன் செய்கைக்குடைய பட்டிருந்த உன் தமபியாவே உன்னைக் 'மனிதனுனவே' பிறப்பான். அவன் இத்தொழிலுந்தான் செய்பாதனானே வேதான்